12. Årg. 1 Sept. 1907. Pren.-pris 1: 35.

以便以設耳

耶和華以拉

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

Utgifvare: Kom. för Sv. Missionen i Kina. | Redaktör: Josef Holmgren. | Expedition: *Malmtorgsgatan 8.* | Telefon: Riks. 44 59. Allm. Brunkeb. 17 35.

En kinesisk judeyngling och judinna från Kai-feng-fu (se sid. 133).

Innehåll:

En märkvärdig rörelse. — Judarna i Kina. — En af de heliga i Kina. IV. — Brefafdelningen. — Guds verk eller människoverk. — Familjenotiser. — Vid S. M. K:s höstmöte. — Andra svenska allm. missionärskonferensen i Stockholm den 10—15 sept.

Kommittéen för "Svenska Missionen i Kina", Stockholm Malmtorgsgatan 8, 2 tr.

En märkvärdig rörelse.

»Hjärtegärningar trötta icke,
Nej, de hålla vid lif, vid lif,
Men till döden, till döden trötta
Själfvisk hvila och tidsfördrif».

Uti en föregående artikel vidrördes något den märkvärdiga rörelse, som under namn af »the Laymens missionary movement» (missionsrörelsen ibland lekmännen) kommit till stånd i Amerika och Kanada. Denna rörelses motto är: »*Emedan* vi så kunna, ämna vi göra det».

Hvad är det då den kan, och hvad är det den vill? För att kunna besvara denna fråga, är det nödvändigt att gå tillbaka hundra år i tiden, till 1806, och till den lilla staden Williamstown i Amerika.

Vid en därstädes befintlig högskola fanns en ung man, Samuel Mills, född 1783, och före sin födelse af sin moder afskild åt Herrens tjänst som missionär.

Omvänd vid 16 års ålder uppstod hos honom en helig åstundan att få blifva missionär. Han väntade ej tills nya dörrar öppnade sig utan gick in genom de redan befintliga. Inga framtidsdrömmar hindrade honom från att plöja fåran vid hans fot.

Vid universitetet gjorde hans inflytande sig kändt, och det s. k. »höstackbönemötet» (det hölls i skydd af en höstack) i Williamstown 1806 ledde faktiskt (1810) till bildandet af American Board Mission, Amerikanska Bibelsällskapet, De förenade vännernas missionssällskap m. fl. amerikanska missioner. »*Om* vi så vilja, kunna vi göra det», var Mills och hans samtidas valspråk.

Vid 35 års ålder dog Mills på en resa hem från Afrika och begrofs i hafvet. Vid en ålder, då lifvet redan ligger bakom en, tänker sig mången ännu hafva lifvet framför sig. Ja, många af oss börja ej lifvet, förrän vi stå i begrepp att dö.

* * *

År 1906 firades i Filadelfia en fest till minne af det lilla bönemötet vid höstacken för hundra år tillbaka.

Ett antal gudfruktiga inflytelserika lekmän utfärdade ett »upprop till bön» och i detsamma framhölls, att tidens kraf fordrade, att lekmännen mer än hittills ägnade sig och sina ägodelar åt missionsarbetet. Hela e. m. och en del af aftonen användes till bön, och resultatet vardt bildandet af »*Lekmannamissionen*». Såsom skäl för sin tillkomst angifver den följande:

1). De närvarande planerna och metoderna i missionsarbetet äro otillräckliga. Den nutida missionens framgång är århundradenas största triumf. Kristna församlingar, skolor, universitet, sjukhus, tryckerier hafva omskapat nationerna. Likväl måste det medgifvas, att detta arbete har utförts af endast en minoritet af de kristna.

Det beräknas, att i Amerika endast ungefär en fjärdedel af de kristna gifva något, som är värdt att tala om, till missionen och detta 1900 år efter Kristus. Och under tiden har nationens förmögenhet tillväxt enormt. Vi hafva rikedomar i vår besittning, som för en mansålder tillbaka skulle hafva ansetts fabulösa. Vi hafva penningar i våra fickor. En riktig grufva af ännu orörda skatter finnes hos oss. Det är ej fråga om kunna eller icke kunna utan om vilja eller icke vilja. Behöfva vi därför icke nya metoder, för att vi så mycket hastigare må kunna evangelisera nationerna?

2). Den rådande liknöjdheten hos många predikanter såväl som åhörare. Alltför många bry sig icke det ringaste om någon mission. För fosterländska företag och för stadsmissionsarbetet o. d. kan man vända sig till några med hopp om framgång, men för folk på flera tusen mils afstånd, som de aldrig ha' sett och aldrig vänta att få se, ha' de icke det ringaste intresse. Missionsbefallningen har ej nått dem, som den just önskar nå — mängden inom våra församlingar.

3). Vi behöfva något helt och hållet olika mot våra hittills brukliga metoder, emedan gifvandet till missionen ej har fått sin rätta plats. För femtio år sedan var missionsuppropet öfverallt det dominerande. Det är icke så nu. Tusentals personer göra sina upprop för olika företag, många i sig själfva mycket goda, men på intet sätt jämförliga med missionsarbetet.

I vår nya rörelse vilja vi göra klart för alla, att församlingens förnämsta arbete är missionsarbetet, och att penningar, gifna för den yttre missionen, utan tvifvel främja och icke hindra det frikostiga gifvandet för den inre.

4). Vi böra aktgifva på de *världsvida tillfällena.* Öfverallt äro dörrarna öppna och handelsresanden kan göra sitt inträde, hvar han vill. Skall det vara en öppen dörr för affärsmannen och en stängd för Kristi evangelium? Och detta endast på grund af brist på medel! Tidsförhållandena äro kritiska. Uti icke kristna länder, som hafva kommit i beröring med Västern och dess civilisation, öfvergifva folken sina gamla religionssystem.

Om vi icke gifva dem något bättre, komma de ovillkorligen att, såsom hundra och tusenden redan göra, öfvergå till agnosticism. Uti Afrika hafva vi den s. k. Muhammedanska faran. Många stammar uppgifva sina gamla hedniska seder och fångas af Islam. Om de omfatta densamma, blifver det svårare att nå dem med evangelium, än då de voro i hedniskt mörker. Därför skall vårt mål vara att för församlingarna framhålla det nuvarande tillfället, och att ingen tid är att förlora.

5). *Vår egen andliga trygghet* fordrar af församlingen en mera kraftig missionsverksamhet. Huru misshagligt skall det ej vara för Herren Jesus, som gjort så mycket för oss, att se, huru själfviska vi äro och ovilliga att gifva för intet, fastän vi fått allt för intet. I vår materiella framgång finnes endast ett medel att rädda nationen från last och lyx, som alltid åtföljа dylika förhållanden, och det medlet är, att begagna rikedomarna för att rädda andra.

»Hedningarna frälsa kyrkan», har en framstående man nyligen yttrat. Vi kunna gå ännu längre och säga: »hedningarna måste frälsa nationen».

Amerika måste frälsa världen, om det vill frälsa sig själft. Vi vilja också frälsa *människor,* och då skola vi äfven få deras gåfvor.

6). Ett rättvist erkännande åt de tappra män och kvinnor, som representera oss på missionsfältet, fordrar, att vi göra mera än hittills för att understödja dem. Vi faktiskt svälta dem och förhindra framgången af deras arbete genom brist på nödvändiga medel och förstärkningar. Endast i missionsarbetet saknas det förmåga att med energi och framgång drifva arbetet framåt och begagna sig af erbjudna tillfällen.

Hvad lekmannamissionen icke är.

Den är icke ett nytt missionssällskap, som skall samla ihop penningar och förvalta dem; den ämnar icke utsända missionärer; den ämnar icke inverka på de unge utan hufvudsakligen på de mera till åren komne.

Hvad lekmannamissionen är.

1). Den är först och främst en *rörelse*, något, som representerar lif, energi, framsteg; något, som icke ovillkorligen är bundet till gamla traditioner, och som går i de vanliga hjulspåren.

Den är en »dynamo» (kraft), som ger förökad styrka till redan existerande företag, ett hjälpmedel för att underlätta i gång varande arbete.

2). Den är en *»missionsrörelse»*. Den har ett stort ideal, nämligen att nå hela världen med evangelium under denna generation. Länge nog har församlingen bedrifvit missionsverksamhet så att säga »i minut». Den är en uppmaning till något större och mera omfattande. Den ämnar uppmana den nuvarande generationen att icke öfverflytta sitt arbete på en kommande utan att själf utföra det.

3). Det är en *lekmannamissionsrörelse*, ämnad för de mognade männen af den nuvarande generationen, som stå midt upp i lifvets strid. Det är ej en uppmaning till unga män och kvinnor. De ha sitt särskilda arbete och sina föreningar; det är en uppmaning till *män*, som ha penningar i sin hand, och som kunna gifva dem, om de vilja, och som äfven kunna gifva tid, eftertanke och bön till detta arbete.

Huru skall detta tillgå?

1). En centralkommitté bildas, som inom sig innesluter män, representerande alla olika denominationer. Denna kommitté sammanträder en à två gånger hvarje år för rådplägning.

2). En plan skall uttänkas, hvarigenom man förbinder sig att systematiskt gifva till missionen.

3). Kommittén vill utföra sitt arbete genom redan existerande missionssällskap eller föreningar.

4). Kommittén vill lägga missionssällskapen på hjärtat vikten af att begagna sig af lekmän, som i missionens intresse resa omkring och föra missionens talan, särskildt till männen inom församlingarna.

5). Kommittén begär af de olika sällskapen en uppgift på deras behof af män och penningar, på det man må kunna i denna generation bringa kristendomen till folk, för hvilkas evangelisation vi äro ansvariga.

6). Kommittén anser, att bästa sättet att nå de mognade männen inom församlingarne är genom privata möten i hemmen och ej genom offentliga i kyrkorna, där det visat sig vara mycket svårt att komma i närmare förbindelse med dem.

7). Kommittén hoppas få en sammanslutning till stånd, hvarigenom lekmännen förbinda sig att på en bestämd timme, t. ex. kl. 12 hvarje dag, använda några minuter i tyst bön för missionen.

8). Kommittén ämnar framställa en begäran till missionssällskapen, att de vidtaga flera åtgärder för att genom tilltalande litteratur sprida kunskap om missionen. Särskildt är detta af behofvet påkalladt, då många affärsmän icke tro på nödvändigheten af missionsarbetet.

9). Ångan och elektriciteten förena nu jordens yttersta ändar med hvarandra. Unga män och kvinnor begifva sig ej längre ut till det okända. Hjälteglorian har ej samma betydelse som förr. Vi måste ersätta denna med upprop, som hvila på kända fakta.

10). Kommittén anser, att mycket godt borde komma af att deputationer af lekmän utsändas till de olika fälten för att där undersöka förhållandena och sedan rapportera, hvad de hört och sett. Mycken misstro råder ännu med afseende på missionsarbetet. Om en deputation af män, väl kända inom affärsvärlden, gjorde en opartisk undersökning af förhållandena, skulle det utan tvifvel återverka med välsignelse på hemarbetet.

* * *

Som ett resultat af ofvannämnda möte, med dess fattade resolutioner, må nämnas, att vid den nyligen i Shanghai hållna hundraårskonferensen femton utaf ett hundra deputerade från Amerika voro närvarande. Bland dem funnos dels civila, dels militära ämbetsmän, dels ock män från affärsvärlden. Återstoden skulle lämna Förenta staterna i slutet af sommaren, somliga för att besöka så stor del af Kina som möjligt och andra delar af Asien, andra åter Sydafrika och Sydamerika.

* * *

Detta är i kort sammandrag en skildring af en kraftig och mäktig rörelse, som f. n. pågår i Amerika.

Förhållandena där ställa sig ju något olika mot de svenska, men utan tvifvel hafva vi mycket att lära. Det berättas om Carey, att han efter sin den 31 maj 1792 hållna betydelsefulla predikan öfver Es. 54: 2, 3, som gjorde sådant starkt intryck på åhörarne, grep sin vän Fuller i armen och utropade: »Viljen I återigen ingenting göra?», emedan man var nära att skiljas utan att fatta något beslut. Nu tyckes det, som om åhörarne skulle gripa hvarandra själfva i armen under samma utrop. Och häröfver må man glädjas. Följande lärdomar framträda skarpt och utvisa att i vissa afseenden en likhet råder mellan förhållandena i Amerika och Sverige.

1) våra arbetsmetoder äro otillräckliga.

2) gåfvorna stå ej i proportion till inkomsterna.

3) stor liknöjdhet för den yttre missionen råder hos många.

4) tillfällena till bedrifvande af missionsverksamhet äro enastående.

5) ett kraftigt bedrifvet missionsarbete återverkar med välsignelse på hemförsamlingarna.

I Amerika hafva nu de till en mogen ålder komna lekmännen vaknat upp öfver sina försummade plikter och förmåner och öfver sin förmåga att kunna uträtta något. De ämna göra, hvad de kunna, för att på ett kraftigt sätt understödja redan befintliga missionssällskap. Genom att dels personligen taga kännedom om förhållandena på missionsfälten, dels genom föredrag och litteratur bibringa andra sådan, ämna de upptända och underhålla intresset.

Månne ej inom Sverige finnes en stor skara män, som, därför att de äga samma tro och samma kärlek som deras bröder i Västern, kunna åstadkomma liknande resultat, som vi tro skola komma af »*missionsrörelsen ibland lekmännen?*»

Måtte dessa rader få tjäna som bränsle åt elden i någons hjärta, så att densamma må upplåga!

»Jag har kommit för att kasta ut en eld på jorden, och huru gärna ville jag icke att han redan brunne».

August Berg.

Judarna i Kina.*

Kineser och judar tillhöra världens äldsta nationer, men, medan kineserna äro ett af de mest isolerade folken, kan man om judarna säga, att de utgöra det mest kringspridda. Se här några utdrag ur judarnes historia i Kina.

Vi hafva jesuiterna att tacka för de första tillförlitliga underrättelserna. Under senare delen af 1500-talet utsände katolikerna en skara missionärer till Kina, och dessa voro män med bildning och kunskaper. De mottogos väl i Peking, och några af dem fingo t. o. m. mandarins rang. Fader Ricci var en af de första bland dessa missionärer, och i en rapport till »Propaganda Fide» i Rom få vi höra, huru han fick veta, att kinesiska judar existerade.

En sommardag, berättar han, i början af 1600-talet fick han besök af en främling, som kommit till Peking i syfte att taga en examen, hvarigenom han berättigades till en anställning i staten. Denne man var angelägen att göra bekantskap med en, som han trodde hade samma religion som han — han hade nämligen hört, att Ricci dyrkade *en* Gud, himmelens och jordens herre — och ändå var han icke muhammedan. Fader Ricci lade märke till att främlingens drag voro helt olika de öfriga kinesernas och tog honom med sig in i sitt kapell, där han knäföll först framför en tafla, föreställande Josef, Maria och barnet samt Johannes döparen och sedan framför en annan, föreställande de fyra evangelisterna. Den besökande föll äfven på knä, sägande: »Också här i Kina vörda vi våra förfäder. Detta är Rebecka med hennes två söner Jakob och Esau, men hvarför visar ni endast fyra af Jakobs söner er vördnad? Voro de ej tolf?» — Då gåfvos ömsesidiga förklaringar. Den besökande var en israelit vid namn Ngai, som kommit till Peking från Kai-feng-fu, Honans gamla hufvudstad. I denna stad, förklarade främlingen, hade hans landsmän en synagoga, som de nyligen reparerat, och i hvilken det fanns en pergamentrulle af lagen, 400 år gammal. I Hang-chow-fu, sade han, fanns det en ännu större samling judar, som också hade en synagoga. Judar bodde f. ö. äfven i andra provinser.

Fader Ricci fick sedermera dessa uppgifter besannade genom besök af andra kinesiska judar.

Hans efterträdare, Julius Aleni, besökte år 1613 de städer, där judar funnos. En annan jesuit skrifver år 1642, att judar funnos i fyra kinesiska städer och voro allmänt aktade.

I början af 1700-talet höra vi genom jesuiterna ännu mer om judarne. En af dem afsände ett bref från Kai-feng-fu, dateradt den 15 nov. 1704, hvari han gifver en utförlig beskrifning på judiska seder och på deras synagoga.

Helt nyligen har Père Tobar, tillhörande Rom. kat. missionen i Shanghai, utgifvit ett värderikt arbete med öfversättning till franska af de inskriptioner, som finnas på väggar och monumentala stenar. Dessa utdrag äro högligen intresseväckande. Vi se däraf, att judarne bosatte sig i Kina under dynastien Han, som regerade från 200 före Kr. till 220 efter Kr. Det förmodas, att de bosatte sig där efter år 34 efter Kr., vid hvilken tid förfärliga judeförföljelser rasade i Babylon, då icke mindre än 50,000 judar blefvo massakrerade. Andra tro, att det skedde 35 år senare, efter Jerusalems förstöring, men mycket möjligt är, att den judiska kolonien i Kina är af senare datum. Orden i Es. 49: 12: »och andra skola komma ifrån Sinims land», hänvisa till Kina.

Under 1500-talet var Kai-feng-fu en mycket mäktig stad. Öfver en million familjer sägas då hafva bott där, och bland dessa voro många judar, som kommit dit för att idka handel. Under tidens lopp anställde Gula floden stor förödelse genom sina öfversvämningar, och det judiska kvarteret blef särskildt utsatt därför. År 1642 belägrades staden, fördämningarne nedrefvos, 100,000 människolif gingo förlorade, och flera hebreiska manuskript förstördes. Synagogan återuppbyggdes många gånger. Åren 1279 och 1489, i början af 1600-talet och sedan år 1653. Genom jesuiternas berättelser få vi utförliga beskrifningar öfver dessa byggnader, som måste ha varit stora och imponerande. Synagogan kallades af kineserna lipai-se, hvilket betyder en veckomöteslokal, — detta, emedan det förnämsta mötet hölls på sabbaten. Judarna höllo denna tid sabbaten med stor stränghet. Sin föda beredde de dagen förut. Deras seder och bruk öfverensstämde fullkomligt med judarnes under senare tiden med det enda undantaget, att de höllo nymånadsdagen för en högtid.

År 1723 gjorde kinesiska regeringen slut på missionärernas försök att vinna mer underrättelser om judarne. Det var endast ryktesvis, som judarne i Europa fingo höra om en judisk koloni i Kina. Vid olika tillfällen tillskrefvo de dem men fingo i allmänhet intet svar.

Efter freden i Nanking år 1842, då fem städer i Kina öppnades för handel med utlandet, intresserade sig Mr James Jims, sedermera brittisk konsul i Jerusalem, för de kinesiska judarne. Han afsände ett bref till judarne i Kai-feng-fu, skrifvet på både kinesiska och hebreiska. Det svar, som ej förrän 1870 nådde honom, var gripande. Kolonien synes hastigt hafva gått utföre; alla dess lärare voro döda, och där fanns ingen, som kunde läsa hebreiska. »Dagligen», skrefvo de, »åkalla vi med tårar det heliga namnet. Om vi endast åter finge lärare, och vårt bönehus blefvo återuppbyggdt, skulle vår religion få ett godt stöd».

År 1850 sände dr Smith, biskop i Victoria, efter samråd med Londons missionssällskap, två kinesiska kristna till Kai-feng-fu för att undersöka judarnes tillstånd där. Biskopen skrifver därom:

»Här, midt ibland den omgifvande befolkningen, af hvilken två tredjedelar voro muhammedaner, bodde nära ett hedniskt tempel några judiska familjer, sjunkna i fattigdom och nöd. Deras religion är ej mycket mer än ett namn, men ändock tillräckligt för att skilja dem från

* Föredrag af dr Warens Adler i »Jeros' College literary society» i London den 17 juni 1900.

skarorna omkring dem. Utsatta för umbäranden och smälek och fulla af smärta öfver sin länge besvikna väntan, förvarade de dock Guds ord ibland sig och kvarstodo som enstaka vittnen om en förgången härlighet. Icke en af dem kunde läsa hebreiska. Deras sista rabbi hade dött femtio år tillbaka. Synagogan höll på att förfalla. De hade sändt en böneskrift till den kinesiska kejsaren, att han måtte förbarma sig öfver deras fattigdom och uppbygga deras tempel. Intet svar hade kommit från Peking, men vid detta svaga hopp höllo de dock fast. Af 70 familjer funnos endast 7 kvar, inalles omkring 200 personer. Några voro handlande i staden, andra brukade ett stycke jord strax utanför stadsmuren, under det att några lefde inom tempelområdet, nästan utarmade på allt.»

Sedan judarne jämfört den hebreiska skriften i brefvet med den i deras heliga skrifter, tvekade de ej att förtro sig åt främlingarne. Dessa lämnade dem efter ett kort besök, och andra kommo några månader senare, medförande en större penningsumma, som en engelsk dam testamenterat åt dem. Sändebuden fingo under dessa besök flera af judarnes heliga skrifter, innehållande lagar om sabbatens hållande, böner m. m. Jesuiterna förklarade, att de kinesiska judarne ägde de flesta af det gamla testamentets böcker mer eller mindre fullständigt, men endast de fem Moseböckerna hafva funnit vägen till Europa.

En judisk förening bildades år 1852 i Förenta staterna för att uppmuntra judisk mission bland fattiga judiska samhällen på aflägsna platser. I London bildades 1864 en förening för samma ändamål. En firma i Shanghai ombads att upptaga tvenne unga kinesiska judar och efter någon förberedelse sända dem till Europa för att uppfostras, på det att de sedan måtte kunna verka bland sitt eget folk. Men försöket misslyckades. De unga männen kommo verkligen till Shanghai men blefvo snart hemsjuka och återvände till de sina.

Tid efter annan hafva underrättelser ingått om judarne i Kai-feng-fu genom resande eller missionärer. Det sista försöket att nå dem var år 1900, då den judiska församlingen i Shanghai uppväcktes till nit, därigenom att jesuiterna af judarne i Kai-feng hade köpt en rulle af lagen, som förevisades i Shanghai och sedan sändes till Paris. Genom vänner i det inre af Kina fingo de underrättelse om den lilla kolonien. De fingo veta, att några hundra judar ännu existera i Kai-feng-fu och dess omnejd, men att de äro judar endast till namnet. De kunna ej läsa hebreiska, hålla ej sabbaten eller lagen, hafva ingen lärare och ingen synagoga samt ingå äktenskap med muhammedaner och hedningar. Dock dyrka de inga afgudar. Underligt nog kallas deras sekt »taga ut höftsenanreligionen» (se 1 Mos. 32: 24, 32), men de flesta veta nog ej, hvarifrån detta namn härleder sig. Det bref, som den 18 mars 1900 afsändes från Shanghai, var undertecknadt af 44 medlemmar af den judiska församlingen i Shanghai och gjorde judarne i Kai-feng det frikostiga förslaget, att, om de önskade, skulle de få hjälp till att uppbygga synagogan och få sig lärare tillsända, eller ock kunde de komma till Shanghai, där deras bröder i tron skulle hjälpa dem, så att de finge sitt lifsuppehälle. Särskildt lades dem på hjärtat att ej sälja någon mer af de lagrullar, som möjligen ännu funnes ibland dem.

— — — — — — — — — — — — — — — —

— — — Så långt föredraget.

Af detta bref synes ej heller hafva blifvit något resultat. De kinesiska judarne framlefva ännu sitt lif här i sin hedniska omgifning, okunniga om sin nations härliga forntid, likgiltiga i fråga om dess framtid och utan att veta något om honom, som kom till sitt eget, men af de sina icke blef mottagen.

Trenne unga män reste sedermera till Shanghai. En af dessa är ynglingen på porträttet. Han kommer rätt ofta till gudstjänsterna. Viljen I, som läsen dessa rader, bedja, att Herren igenhämtar några af sitt förskingrade egendomsfolk i Kina och sålunda gifver en bokstaflig uppfyllelse af profetens ord: »andra skola komma ifrån *Sinims land?*»

Jane Guinness.

En af de heliga i Kina.

Af missionär *T. A. P. Clinton*, Hunan.

IV.

I Kina blir allt, som tilldrager sig inom missionsstationens murar, ett allmänt samtalsämne i grannskapet. Vi visste därför på förhand, att alla de förberedelser, vi gjorde för Siaos begrafning skulle ända in i de minsta detaljer bli föremål för diskussion i tehusen och på värdshusen. Som icke heller något dödsfall förut inträffat i vårt hus, visste vi, att detta skulle i hög grad tilldraga sig allmänhetens uppmärksamhet, och vi kände, att vi här hade ett tillfälle att visa dem ett »bättre sätt att begrafva sina döda», än hvad de voro vana vid. Det alltigenom profana sätt, hvarpå kineserna jorda sina döda, och deras pompösa ceremonier äro ytterligt motbjudande för de kristna. I enlighet med bruket tillkännagåfvo vi dödsfallet för allmänheten genom att hänga ut en stor, hvit tafla utanför porten. Namnen på de kejsare, under hvilka den aflidne blifvit född samt dött, såväl som den dödes eget namn skrifvas i rödt på denna tafla. Den öfriga delen af dokumentet innehåller en berättelse om sjukdomen, tiden för dödsfallet, anordningarna för begrafningen o. s. v. Dessa dokument äro vanligen hvarandra ganska lika. Det, som nu upphängdes framför vår husdörr, var emellertid genomträngdt af en kristlig anda och började med dessa ord: »Gud gifver sina älskade sömn» (Ps. 127)... samt slutade med: »Och jag hörde en röst från himmelen säga, skrif: Saliga äro de döda, som i Herren dö härefter. Ja, säger Anden, de skola hvila sig från sitt arbete, ty deras gärningar följa dem efter». (Upp. 14: 13).

Under de två följande dagarna samlades folket i grupper för att läsa detta tillkännagifvande, och vi hoppas, att många därigenom leddes till allvarligare tankar. Kyrkan pryddes helt och hållet i hvitt, sorgens färg i Kina. Midt emot ingången lästes på ett hvitt banér i blå skrift: »På härlighetens strand» och på ett andra banér, som hängde öfver predikstolen: »Skådande Konungen i hans härlighet.» På pelarne hängde tänkespråk, hvart och ett med åtta skriftecken, skänkta af vänner och bekanta. För att riktigt förstå dessas innebörd, är kunskap i kinesiska språket nödvändig. Vi vilja emellertid anföra ett par i öfversättning. 1) Taos bekännare fann tao (sanningen) och

har nu nått fram till det högsta goda. 2) Nådens Gud gaf nåd, och han blef en evangelii förkunnare.

Dagen före Siaos död visade vi honom dessa språk. Han tyckte mycket om dem. »Inrista dem på min graf», hviskade han.

Kistan var draperad med rödt. En krona och ett kors, båda af hvita blommor, vid hans hufvud och fötter och med palmblad i midten, så prydd stod kistan framför altarringen. En mängd besökande kommo och gingo. Alla iakttogo den största stillhet och tycktes gripna af hvad de hörde och sågo. Under det de betraktade den dödes ansikte, så fullt af frid, hörde man dem säga: »En god människas anlete, detta». »Detta är en bedjares anletsdrag». »Se, ett sådant himmelskt, lyckligt ansiktsuttryck!» »Så ser den ut, som blifvit förhärligad». En stor mängd gossar och flickor ledde sina föräldrar fram för att se på den aflidne, och väl hundra kvinnor och flickor kommo samma afton till bibelklassen och voro mycket uppmärksamma.

Flera hundra voro närvarande vid jordfästningen på onsdagsaftonen. Fem bröder talade därvid, däribland Pao, som under stark rörelse berättade om sitt första och sitt sista sammanträffande med Siao.

Innan Siao slutat, och då han endast med den största svårighet kunde få fram ett ljud, trodde vi oss vid ett tillfälle höra honom hviska fram: »158». Vi antogo, att han därmed menade sången 158 i vår sångbok: »Jesus, du min själs brudgumme». Den sången, liksom de följande: »O, Gud, vår hjälp» och: »Det finns ett land» sjöngos af de församlade med djup rörelse. Jag måste stanna och lyssna. Det ljöd som himmelsk musik. Ja, hvilket underbart verk har ej Herren verkat i Hunan!

Följande dag fördes Siao till sin sista hvila på kyrkogården i Tehshan. Vi färdades dit på båt. De militära myndigheterna erbjödo sig att gifva oss eskort af soldater; men vi afböjde det i känslan af att jordisk ståt stode i så skriande motsats till den dödes lif. Vi voro emellertid glada åt att få använda några trumpetare, ty sådana behöfdes i folkträngseln för att få massorna att öppna väg för liktåget. Den djupa vördnad, som alla visade, och den ordning, som rådde i tåget, kom en af åskådarne att yttra: »Icke ens stadens rikaste man i all sin pomp och ståt skulle ha skördat så djup och verklig vördnad som denne man».

Bröllop i Haichow.

Från *N. Högman.*

Den lilla missionsstationen i Haichow var den 30 maj klädd i högtidsdräkt. Svenska och norska flaggor och sköldar, enkelt men smakfullt och harmoniskt uppsatta, förrådde i all tysthet dagens betydelse. Den redan tvänne föregående bröllop använda, ibland oss snart historisk vordna guirlanden med orden:

»Störst är kärleken»

spred nu som förr sitt ljus ibland oss. Ej heller kunde detta bröllop hafva fått något bättre valspråk för att uttrycka det lif och den anda, som var rådande. Men det stereotypa valspråket sade ej allt. Samma sanning strålade liffullt fram ur allas ögon, ej blott ur blåögda nordbors, utan om möjligt än klarare tindrade den i orientalernas mörka, outrannsakliga ögondjup. Kärlek föder kärlek, heter det, och så fick det älskade brudparet på sin högtidsdag skörda, hvad de sått.

Vigseln, som förrättades i kapellet af pastor Sandberg, var högtidlig och gripande. Kapellet, som var dekoreradt med stora, röda standar och blommor, tog sig riktigt ståtligt ut. Standaren voro skänker af de troende kineserna. Hvarje församling, där brudparet arbetat, hade skänkt ett dylikt. Dessa standar förfärdigas af rödt tyg eller siden, hvarpå fästas stora, förgyllda skriftecken, hvilkas betydelse tolka gifvarnes känslor. Icke att förglömma är den långa papperslistan, som är fäst nederst. Där finnas alla gifvarnes namn antecknade. Enligt kinesiskt bruk måste nu alla dessa bjudas till bröllopet. Följden blef, att öfver 150 kinesiska gäster bjödos. Af dessa kommo emellan 80 och 90, ehuru det var skördetid.

Under vigselakten var kapellet fullsatt af bröllopsgäster; de flesta af dem voro kinesiska troende. Utanför stora porten hade en massa åskådare församlat sig. Vid bröllopsmiddagen, som sedan följde, upplästes flera telegram och hälsningar, hvarefter broder Hahne höll ett värdefullt, om lifserfarenhet vittnande tal till de nygifta.

På aftonen samlades vi åter i kapellet. Nu höllo representanterna för de olika församlingarna, inom hvilka brudparet verkat, sina tal. Broder Linder afslutade med ett anförande, i hvilket han påpekade det kristliga hemmets betydelse och sällheten däri. Efter öfliga tacksägelse- och afskedsceremonier afreste de nygifta i en fin träaxelkärra till sitt hem nere i staden, eskorterade af en liten skara bröllopsgäster. Kulörta lyktor voro här redan tända, ett »välkommen» strålade emot de kommande i »eldskrift», och inkomna i sitt hem hälsades brudparet med följande, af en kamrat författade verser:

»Välkommen, välkommen du brudgum, du brud
Till hemmet det egna, det kära!
Må friden och lyckan från kärlekens Gud
Sin strålglans åt detta beskära
Och bli edra gäster hvar dag, ja, hvar stund
I hemmet och ej blott vid altarerund!

Ett hem, huru klangfullt och skönt detta ord,
Belyst utaf kärlekens solsken;
Ja, det är en himmel ren här på vår jord,
Då Herren får lägga dess grundsten
Och sedan får vara ej blott dess betjänt
Men sitta på tronen som hemmets regent!

Min önskan för eder den stiger mot skyn,
I rymden den får ej förklinga;
Den får icke stanna vid himmelens bryn,
Nej, upp till er Far skall den svinga.
'O, Gud, dem välsigna', så ljuder min bön,
'Med nåd dem hvar morgon och afton bekrön!'»

Redogörelse för verksamheten i Yuncheng under första halfåret 1907.

Undervisningen i missionsskolan har utan afbrott fortgått under hela terminen. Elevernas antal har varit 12. Den nye läraren, herr *Li Säng-hoa*, 68 år gammal, besitter full kraft och förenar med sin stora kunskap i de kinesiska klassikerna ett verkligt intresse för evangelium. Däremot utföll försöket att som biträdande lärare använda en ung man, som på enskild missionsväns bekostnad fått några års utbildning, ej gynnsamt. Ynglingens namn är *Li Oa'n-kong*, och anbefalles han till särskild förbön. Högmod och själftillräcklighet hindra honom ännu från att utföra ett arbete, hvartill han ej saknar kunskap och begåfning.

Gudstjänsterna om söndagarna hafva varit rätt talrikt besökta. Bibelklasserna om tisdagarne med kvinnorna hafva ock fortgått som vanligt. En ny predikostation har öppnats uti den 15 li från staden belägna byn Sin-chuang. Fröken Hallins flickskola har varit i verksamhet under terminen med ett antal af 8 elever. Ett nytt hus har för densamma anskaffats, hvilket nu är under inredning.

Under januari—mars månader var stationen full af våra flyktingar från Shensi. Med tjänarne var antalet icke ringa; dessutom hade vi kor och dragare. Vi äro så tacksamma mot Herren, att alla syskonen kunde i sinom tid återvända till sina hem.

I slutet af mars reste undertecknad till Shanghai för att öfvervara den protestantiska missionens hundraårsjubileum. Återkom den 30 maj och då i syskonen d:r och fru Fries' sällskap. Våra långväga gäster stannade hos oss i fem dagar. Så många af våra syskon, som kunde komma ifrån, voro församlade dem till möte. Inalles voro vi 22 af missionens medlemmar. Det enstämmiga vittnesbördet var, att det var för ande och sinne vederkvickande högtidsdagar, som då beskärdes oss.

Yuncheng den 30 juni 1907.

August Berg.

Evangelium, en Guds kraft till frälsning för hvar och en som tror.

Efter att en längre tid varit bunden vid arbetet på missionsstationen, var det en stor glädje att tillsammans med bibelkvinnan få resa ut på landet för ett par dagar. Vårt mål var en by, där en kvinna förra året var besatt af djäfvulen, men genom tron på Jesus blef fri. Fru Ma, som då var med där och bad för den sjuka och såg all nöd i hemmet, var full af tack och lof till Herren, för den förändring, som skett. *Då* var sonhustrun besatt och låg fadern, en opierökare, hjälplös med brutet ben. *Nu* var den gamle frälst från sitt opiebegär (han hade själf under bön till Gud så småningom afvant sig), benet var bra och frid och glädje lyste ur hans ansikte; sonen var ifrig att lära och sonhustrun frisk. Hon hade just i dagarna blifvit moder åt en *gosse*. Ja, där var stor glädje. Fadern kan ej läsa, men sonen och den äldre brodern, som äro troende, ha lärt honom flera bibelspråk och sånger utantill samt en mängd sanningar ur bibeln. När vi slutat aftonbönen och stigit upp, låg den gamle ännu kvar på knä. »Jag glömde bedja för den sjuka kalfven», sade han, och så bad han: »käre Fader, du, som har skapat himmel och jord, människor och djur, förbarma dig öfver kalfven och gör honom frisk, för Jesu skull». — Det gick en glädjeström genom mitt hjärta öfver denna barnatro och enfald. Denne man glömmer aldrig att bedja för sin hustru, att hennes hörsel skall blifva bättre, så att hon må kunna höra frälsningens ord. Herren har också svarat. Bibelkvinnan säger, att förra året fick man lof att skrika riktigt högt, om hon skulle kunna höra, och nu kan man tala till henne nästan som till en vanlig människa. Hon vill, säger hon, höra Gud till, samt beder. Men ännu har nog Herren ej helt fått komma in i hennes hjärta. Hon är så full af omsorg för det jordiska och har ett så häftigt sinne.

En 12-årig dotter är mycket ifrig att läsa och ville gärna komma i skola, men modern tycker, hon ej kan undvara henne i hemmet. Hon hade lärt sina små lekkamrater flera sångverser.

Denna familj står som ett lefvande exempel på hvad Gud kan göra för dem, som tro på honom. — När vi gingo ut i byn och besökte hemmen, träffade vi på flera familjer, som ej hade några afgudar. För 16 à 17 år sedan, då missionär Folkes nyss voro uppkomna på fältet, hade flera män från denna by vant sig af med opium på missionsstationen och då blifvit berörda af sanningen. Hemkomna hade de tagit bort afgudarne, men därvid hade det stannat. Till följd af arbetets myckenhet och arbetarnes fåtal kom den brodd, som såg så lofvande ut, aldrig till mognad. Vill ej någon, som läser dessa rader, komma till vår hjälp? *Nåden att få* bära ut lifvets bröd till de hungrande är stor och *uppväger vida* det lilla, vi för Herrens namn få försaka.

Augusta Berg.

Utdrag ur bref fr. R. Andersson.

Honanfu den 17 juni 1907.

Syskonen Stålhammar kommo hit samtidigt med d:r och fru Fries, så att vi hade riktigt en liten konferens de där dagarna. Syskonen S. stannade sedan här en vecka, hvarefter de gjorde sällskap med fröken Burén till Chi-kong-shan, hvarest fröken Janzon var förut.

Det var en sådan glädje för mig att få ha dem här den veckan, ty det kännes understundom enformigt att lefva så här ensam. Dock är det kanske ej så mycket känslan af ensamhet, som gör sig kännbar utan fastmer behofvet af hjälp i det myckna arbetet.

Under de sista veckorna har jag varit alldeles öfverlupen af människor med alla slags krämpor, och understundom har jag varit nästan rådlös, ty min kunskap i sjukvård är ju så ytterst ringa. Men Herren, som sändt dessa människor hit, har ock själf utfört verket. Han är i sanning värd all vår tillit.

Bland andra kom här en man med de eländigaste sår från foten upp till knäet på båda sina ben. Jag smorde på en salfva samt bad till Gud för honom, och nu äro hans ben fullständigt läkta.

I går kom en af våra troende och sade, att han lidit af hufvudvärk och susning för öronen i två veckor och undrade, om jag ej hade någon medicin för honom. Jag sade honom, att det ej fanns någon annan utväg för oss än att anropa Herren om hjälp samt taga fasta på hans löfte: »Allt kan ske för den, som tror», och så böjde vi våra knän och bådo. (Det är en sångvers i »Uppåt», som så mången gång hjälpt min svaga tro. Det heter: »Tro vi blott de löften, han oss gifvit har, Nog blir Herrens trohet för oss uppenbar.»)

I dag på morgonen frågade jag ofvan nämnde troende, huru det var med hans hufvud. »Pris ske Gud! Det är alldeles bra», svarade han. »Herrens högra hand gifver seger».

Ibland känner jag det, som om det vore förspilld tid att plåstra med dessa sjuka, då det är så mycket annat arbete, som hänger öfver en, men då påminner mig den Helige Ande om Jesu ord, då han sände ut sina lärjungar: »Prediken evangelium och — — *boten sjuka*».

Värmen är redan ganska tryckande och blir det mera dag för dag. I dag har termometern varit uppe till + 39° Cels. i skuggan, men Herren hjälper också *dag för dag*, så att jag ej lider af hettan. *»Herren är sol», men han är ock skugga.*

Guds verk eller människoverk.

Om vi låta Gud utföra sin vilja med oss och genom oss, skola vi få den största välsignelse, och hans namn skall blifva förhärligadt. Då skall Herren också själf bära utgifterna för sitt eget verk. Om t. ex. en husbonde sänder en tjänare till en butik för att köpa saker för en kronas värde, är han själf ansvarig för denna summa. Skulle då vi för ett ögonblick kunna lämna rum för den tanken, att Herren ej skulle förse med medel för det arbete, han erkänner som sitt? Det är alldeles visst, att han skall förse. Men skulle tjänaren t. ex. gå att handla utan sin herres befallning, då kunna vi ju ej förvåna oss, om han får gå utan några medel från sin husbonde. Finns ej möjligen bland oss sådant arbete, som visserligen bär namn af att vara Guds verk, men dock är vårt eget? Äro vi verkligen fria från alla värdsliga, tvifvelaktiga sätt att insamla medel för företag, som vi kalla Herrens, men till hvilka Gud i sin helighet måste förvägra oss sin välsignelse? Hvarhelst det finnes ett lif, född af Herren själf, där finns det också tillväxt och utveckling, och där skola de växande behofven i Herrens verk fyllas af verkets Herre.

Familjenotiser.

Broder J. Sandberg meddelar det Herren gaf dem en dotter den 29 juni, hvilken de ämna gifva namnet Ingeborg Arnfrid Sekine. Både modern och den lilla befunno sig väl.

S. M. K:s höstmöte

hålles i kyrkan vid Floragatan söndagen den 1 sept. enligt det program, som var infördt i S. L. för den 15 aug. Vid mötet komma fyra systrar att afskiljas för missionen i Kina, nämligen fröknarna Maria Björklund, Stockholm, Elisabet Hesse, Norrköping, Anna Rosenius, Svalöf och Maria Hultkrantz, Björnö, Värmland. De båda förstnämnda skola afresa, vill Gud, från Southampton den 17 sept. och de båda senare den 29 okt. Herren ledsage dem med sin nåd och sanning!

Andra Allmänna Svenska

Missionärs-Konferensen

kommer att hållas

i Stockholm

den 10—15 september 1907.

Tisdagen den 10 sept.

Kl. 6 e. m. Välkomstfest.

Onsdagen den 11 sept.

Kl. 9,30 f. m.—1,30 e. m. Föredrag och samtal.
» 4—6,30 e. m. Redogörelser för missionen i Indien.
» 7,30—9 e. m. Missionsföredrag i olika kyrkor.

Torsdagen den 12 sept.

Kl. 9,30 f. m.—1,30 e. m. Föredrag och redogörelser för mission i Afrika.
» 4—6 e. m. Besök å Missions-Etnografiska utstä ningen.
» 7 e. m. Stort gemensamt möte i Immanuelskyrka

Fredagen den 13 sept.

Kl. 9,30 f. m.—1,30 e. m. Föredrag och samtal.
» 4—6,30 e. m. Redogörelser för missionen i Kina.
» 7,30—9 e. m. Missionsföredrag i olika kyrkor.

Lördagen den 14 sept.

Kl. 9,30 f. m.—1,30 e. m. Föredrag och redogörelser för missionerr i Kaukasien, Turkestan m. fl. länder.
» 2—6 e. m. Utfärd till Johannelund.

Söndagen den 15 sept.

Kl. 9—10 f. m. Bönemöte.
» 6 e. m. Stort afslutningsmöte i Blasieholmskyrkan

Där icke annorlunda uppgifves, hållas mötena i K. F. U. M:s lokal.

Konferensen blir gemensam för alla hemmavarande missionärer, tillhörande olika svenska missionssällskap.

Vårt lands missionsvänner inbjudas hjärtligen att deltaga.

Stockholm, Svenska Boktryckeri-Aktiebolaget 1907.

12. Årg. 15 Sept. 1907. Pren.-pris 1: 35.

以便以設耳

耶和華以拉

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

Utgifvare: Kom. för Sv. Missionen i Kina. | Redaktör: Josef Holmgren. | Expedition: *Malmtorgsgatan 8.* | Telefon: Riks. 44 59. Allm. Brunkeb. 1735.

Elisabeth Hesse. — Maria Hultkrantz. — Maria Björklund.
Anna Rosenius.

Innehåll:

Ordet om hvetekornet — S. M. K:s höstmöte. — Våra utgående systrar — Gäst på ett stormöte — Insändt. — Stundens trängande behof i Kina. — Redovisning.

Kommitteen för "Svenska Missionen i Kina", Stockholm Malmtorgsgatan 8, 2 tr.

Ordet om hvetekornet.*)

»*Om hvetekornet icke faller i jorden och dör, så förblifver det allena; men om det dör, så bär det mycken frukt. Den som älskar sitt lif, han skall mista det, och den som hatar sitt lif i denna världen, han skall bevara det till evigt lif*». Joh. 12: 24, 25.

Ordet om korset är en dårskap för dem, som varda förtappade, men för oss, som varda frälsta, är det en Guds kraft (1 Kor. 1: 18). De verser, jag uppläst, äro ord om korset. För den, som icke tror på lifvet, är det dårskap att lägga säd i jorden. Den måste ju dö. Ja, den dör också skenbart, men ur det döende sädeskornet framspirar en mångfaldig skörd.

Det syntes Petrus som den största dårskap, då Jesus sökte utpeka för lärjungarna korsvägen, som låg framför honom. »Du besinnar icke det Gud tillhörer utan det människor tillhörer», var Jesu svar. Har du, käre åhörare, lärt dig besinna, det Gud tillhörer, eller dömer du fortfarande efter människomått? Så *måste* Kristus lida och på den tredje dagen uppstå från de döda, för att bättring och syndaförlåtelse skola predikas i hans namn (Luk. 24: 47). De finnas, som vilja stryka ut detta *måste* ur evangeliet, och förklara, att Jesu död saknar väsentlig betydelse för hans frälsaregärning, och att berättelsen om hans uppståndelse är en mytisk utsmyckning. Den, som så dömer och talar, har icke förstått ordet om hvetekornet. Det ordet ger oss nyckeln till hela vår Frälsares verk. Han dog icke endast därför att han råkat i en olöslig konflikt med landets styresmän, utan det höfdes honom, för hvilkens skull allt är, och genom hvilken allt är, att då han förde många barn till härlighet, genom lidande fullkomna deras frälsningshöfding (Ebr. 2: 10). Det var genom att gifva sig själf ut i döden, som han för oss blef en orsak till evig frälsning (Ebr. 5: 9). I Jesu Kristi fullbordade försoning och endast i den finnes hvila för oroliga samveten och visshet för sökande själar, vare sig de tillhöra ett folk, där kristendomen ingått i det allmänna medvetandet, eller ett, där Kristi namn är så godt som okändt. Vi människor äro hvarandra bra lika, vare sig vår hudfärg är hvit eller gul, brun eller svart. För alla har Kristus lidit. Alla finna ock hos honom frälsningen.

Det som gäller för Kristus, gäller också för hans efterföljare. Det är en allmän lag i Guds rike, som han uttalar i de anförda orden: »Den som mister sitt lif i denna världen, han skall bevara det till evigt lif.» I första hand kunna dessa ord tillämpas bokstafligt. Det har skett så i Kina. Från missionärskonferensen i Shanghai är det en stund, som jag minnes framför andra, det var den sista söndagsmorgonen, då Martyrernas minnessal invigdes på ett förberedande sätt. Denna sal utgöres af den stora samlingssalen i K. F. U. M:s präktiga byggnad i Shanghai, som håller på att uppföras och väl i dessa dagar blir färdig. En summa på 10 tusen dollars, som insamlats för uppförande af en särskild byggnad till minne af de under boxareoroligheterna fallna missionärerna och de infödda kristna, hade i stället öfverlämnats till K. F. U. M. med begäran, att dess samlingssal skulle göras större, än den ursprungligen ämnats att blifva, samt kallas för »Martyrs' Memorial Hall» och användas för missionsändamål, gemensamma för hela landet.

Den ene af konferensens ordförande, d:r Gibson, talade vid detta tillfälle, och det gjorde ett gripande intryck, när han därvid först ledde tankarna på två personer, som egentligen icke kunde kallas för kristna martyrer, men som dock gifvit sina lif för Kristi skull. Det var två högre telegraftjänstemän, som fått i uppdrag att utsända befallning om att alla européer, i första rummet missionärer, och så alla infödda kristna, skulle dödas. De utbytte orden »grymt döda» mot »omsorgsfullt skydda». Och genom denna förändring räddades också hundratals från döden. Saken upptäcktes emellertid, och de båda tjänstemännen blefvo själfva dödade på ett grymt sätt, i det att de lades mellan bräder och sågades sönder. Så utfärdades en ny telegrafisk order, och så utbröt en förföljelse, som i många afseenden kan ställas i jämbredd med de första martyrförföljelserna. Under densamma dödades mellan 2—300 europeiska missionärer förutom infödda kristna i tusental.

»Det är», yttrade d:r Gibson, »en skillnad mellan missionärerna såsom martyrer och de infödda kristna. De senare hade med blott ett ord eller genom att strö några rökelsekorn för afgudarna kunnat rädda sina lif, och utan tvifvel var det många, som gjorde det. Men mångfaldiga gjorde det icke utan dogo som martyrer, medan de europeiska missionärerna förföljdes, icke blott för att de voro kristna, utan äfven för att de voro utländingar och därför icke hade något val. Man kan därför säga, att de i mindre egentlig betydelse voro martyrer än de infödda kristna». Så upplästes namnen på de 221 protestantiska missionärer tillika med deras barn, som gifvit sina lif för Kina under de hundra år, som protestantisk mission bedrifvits. Jag fäste mig vid det jämförelsevis stora antalet af *svenska* namn. Det började med namnet Karl Johan Fast, utsänd af Lunds missionssällskap, som år 1850 dödades i närheten af Canton, och slutade med de 56 svenskar eller svensk-amerikaner (med barn), som dödades under boxareoroligheterna. Det är ju många dyrbara lif och oersättliga förluster. Skola vi säga så? Skola vi instämma med en person, som hade läst James Gilmours lefnadsteckning och sammanfattade sitt omdöme så: »Det var bra skada, att en sådan persons lif blef bortkastadt»? Nej, om vi ha förstått ordet om korset, ordet om hvetekornet, så skola vi säga såsom en gång Tertullianus: »Martyrernas blod är kyrkans utsäde.» Och det har bevisat sig så. Ty aldrig har missionen i Kina gjort sådana framsteg som efter boxarupproret.

Denna iakttagelse och denna tankegång skulle ju kunna alstra en osund längtan efter martyrskap

*) Föredrag af d:r Karl Fries vid Svenska Missionens i Kina höstmöte i Florakyrkan söndagen den 1 sept. 1907.

ı sådan, som verkligen förekom under den första ristna tiden. För detta må vi vakta oss men än ıer för den motsatta faran: att förlora martyrsinnet. ·i böra alltid och under alla förhållanden vara redo :t lida för vår Herre, och det lidandet består icke lott i yttre lidande eller i lifvets förlust. Det be-:år vida oftare i offrandet af hvad vi skulle kunna alla små ting, om de icke, sammanlagda, blefve ågot så stort, att vi icke alltid äro villiga att göra et offret. Innerst och djupast är det offret af vår gen vilja. Det kräfves af missionären i valet af ɜfnadsbana, i afståendet från samvaron med de när-ıaste, i skilsmässan från de egna barnen, kanske et allra svåraste, i underordnande under andras ɜdning, i försakande af mycken bekvämlighet, i thållig kärlekstjänst gentemot de infödda, i utgif-ande af hälsa och krafter, genom ett utslitande rbete i ett ruinerande klimat, i ovisshet med af-eende på ålderdomsförsörjning o. s. v.

Tycker du att jag målar i mörka färger, och tt jag kanske skrämmer de unga, som just i dag kola invigas till missionskallet? Nej, jag skräm-ner icke, men jag framhåller verkligheten, och jag ɔåminner mig, hvad en missionär sade till mig: »O, ıtt man icke odlade så mycken missionsromantik!» Den håller icke att lefva på. Då illusionerna brista, kan det leda till bitter besvikenhet. Men det kan ɔckså leda till djupare helgelse. Så hade blifvit allet hos denne man. Bäst, om helgelsen går för-ıt, och inga illusioner finnas. Det kan nog också gifvas en romantisk själfuppoffring, då man upp-ɔffrar sig för själfva uppoffringens skull, utan att det är nödvändigt, och utan att något vinnes där-ned. Det är icke en sådan själfuppoffring, som Kristus begär. Hvetekornet lägges icke i jorden ɔara för att dö, utan på ett sådant sätt att ur det-:amma kan uppväxa ett nytt hvetestånd.

Det är mig en innerlig glädje att kunna säga, ıtt jag bland våra kära missionssyskon i Kina fann den äkta själfuppoffringens ande. Jag har sällan ɔm ens någonsin känt en sådan brödrakärlek och Andens enhet, grundad på ömsesidig undergifvenhet ɔch inbördes förtroende, som under mötet i Yun-:heng. I detta som i allt annat syntes mig mis-sionens n. v. ledare på fältet och hans fru utgöra en värdig föresyn för alla.

Men om vi önska se en sådan ande bland våra missionärer och de infödda kristna, så ha vi icke rättighet att ställa oss själfva utanför. Ordet om ıvetekornet gäller oss så väl som dem. Vi måste släppa till oss själfva i vårt enskilda lif och i detta Herrens verk. Den som älskar sitt lif, han skall nista det. Käre vän, hvad är det du älskar? Är det ditt eget lif — dig själf? Det är fullkomligt möj-igt att midt i kristlig verksamhet och lifligt mis-sionsintresse ändock kretsa med sina tankar och ntressen omkring sig själf. O, huru väl det egna jaget kan dölja sig långt inne i hjärtats mest undangömda vrå och sitta på lur för att begärligt uppfånga ett ɔerömmande ord eller forma ett elakt omdöme om den, som icke vill uttala detta ord, eller som på ınnat sätt svikit ens förväntningar. O, huru detta själfviska jag kämpar för sin tillvaro och vägrar att släppa till sig! Men det är dock underkastadt lagen: »om icke hvetekornet faller i jorden och dör, så förblifver det allena, men om det dör, så bär det mycken frukt.» Vill du bära mycken frukt, så släpp till ditt »jag»! Och minns Herrens ord till sina lärjungar: »Jag har utkorat eder och bestämt eder, att I skolen gå åstad och bära frukt» (Joh. 15: 16). Och därigenom är min Fader förhärligad, att I bären *mycken* frukt» (Joh. 15: 8). Det är vid *korset*, som vi lära känna försoningens hemlighet. Det är vid korset, som vi lära oss att ingå i Kristi lidandes gemenskap, så att också hans uppståndelses kraft förverkligas i oss och blir fruktbärande i hela vårt lif. Då skola vi icke längre behöfva göra skillnad mellan missionär och icke missionär, ty vi skola *alla* vara missionärer. Det var en gång i Korea en läkaremissionär, som blef tillfrågad, om han hade någon evangelist vid sitt sjukhus. »Nej», svarade han, »någon sådan behöfves icke». Se, alla de kristna vid sjukhuset voro så uppfyllda af nitälskan för evangelii förkunnelse, att det icke behöfdes någon, som hade missionen till sin särskilda uppgift.

O, att detsamma kunde sägas om oss! Om vi invigde våra lif åt Gud, skulle det icke behöfvas någon mission, ty vi vore alla missionärer. Om vi gåfve ut våra lif såsom ett hvetekorn, låt vara att dö men också för att bära frukt, skulle frukt komma, Guds rike gå fram och hans namn förhärligas. Gifve han det för sin nåds skull! Amen.

S. M. K:s höstmöte

hölls i kyrkan vid Floragatan söndagen den 1 sept. Efter ps.: »Hela världen fröjdes Herran», framförde dr Fries före sin predikan följande

Hälsning från Kina:

»Frukta icke, ty jag är med dig! Sök icke hjälp hos andra, ty jag är din Gud! Jag stärker dig och hjälper dig och stödjer dig med min rättfärdighets högra hand». (Es. 41: 10).

Så lydde det bibelord, som för 10 månader sedan gafs min hustru och mig på detta rum såsom en hälsning till de kristna i Kina. Vi togo det äfven som ett ord till oss själfva och kunna nu med tack till Gud vittna om att dess sköna löfte rikligen uppfyllts på oss. Herren har i sanning varit med oss skyddande och vägledande, hans rättfärdighets högra hand har uppehållit oss. Det syntes måhända djärft att på förhand uppgöra en detaljerad resplan. Och hvad särskildt beträffar färden genom det inre af Kina förklarade man för oss i Shanghai, att ännu aldrig någon lyckats genomföra ett uppgjordt program. Men som vi trott oss ledda af Gud vid utarbetandet af resplanen, trodde vi också, att han skulle bistå oss vid dess genomförande. Och vi kommo icke på skam. Icke en enda dags afvikelse behöfde göras på grund af sjukdom, regnväder eller missöde. Just på de dagar, som därför afsetts, mötte vi våra kära missionssyskon och de infödda kristna i Honan-fu, Sinan-shien, Mien-tje och Yun-

cheng. På sistnämnda ställe hade 22 af våra missionsarbetare sammankommit till ett fem dagars möte. Om till dessa läggas dem, vi mötte i Shanghai och på de nämnda stationerna, kunna vi säga, att vi fingo personligen träffa nästan alla de 37 missionsarbetare, som då voro på fältet. Till dem alla liksom till de infödda kristna framförde vi den oss anförtrodda hälsningen, och den mottogs med oförställd glädje och tacksamhet. Den kom till missionärerna icke blott med broderskärlekens värme och det stärkande medvetandet, att de äro burna i förbön och kärleksfull omtanke af bröder och systrar i tron, utan ock med en fläkt af hemland, som äger dubbelt värde för dem, som så länge måst försaka det. Den som vågar påstå, att missionärerna äro fosterlandslösa kosmopoliter, han vet sannerligen icke, hvad han säger. Man får leta länge, innan man finner en så varm och ädel fosterlandskärlek, som vi öfverallt påträffade hos våra svenska missionärer inom alla samfund. Från dem alla medföra vi de hjärtligaste brodershälsningar tillbaka, och med brodershälsningen följer en innerlig vädjan: »Sänden oss flere arbetare!» Och jag skulle vilja tillägga, fastän det icke utsades af dem: »rikligare understöd». Det gjorde oss ondt i hjärtat att se, huru öfveransträngda många af våra vänner därute voro, och att höra, huru de talade om de stora uppgifter, som ligga framför dem, men som icke kunna lösas af brist på arbetskrafter och penningemedel. Jag gläder mig innerligt åt att 4 systrar i dag skola afskiljas till arbetet där ute, och jag är viss, att de med Guds hjälp skola utföra ett godt arbete. Det är likväl framför allt *män*, som behöfvas, rustade med de kroppskrafter, som äro nödvändiga för att bedrifva vidsträckt resepredikan och med den intellektuella begåfning, som kräfves för att fostra ledare bland de infödda, för att nu icke tala om den andliga förutsättningen, en djupt helgad karakter, som är viktigare än allt annat.

Men jag har också hälsningar med från de infödda. Vid den tid, då vi besökte missionsfältet i slutet af maj och början af juni, pågick hveteskörden som ifrigast. Skarorna vid gudstjänster och möten voro därför icke så stora som annars. Äfven hade skolorna ferier. Men det oaktadt var det hundratal, som vi fingo tala till, och med många, som vi fingo göra bekantskap. Bland dessa hade åtskilliga färdats flera svenska mil eller en hel dagsresa för att vara med om mötena. Särskildt minns jag, huru i Yuncheng efter predikan den ene efter den andre stod upp, höll ett kort tal, angifvande hvilken församling han representerade, och till slut utförde den ceremoniösa hälsning, hvari kineserna gärna inlägga så mycket allvar och så mycken värdighet. Det var rörande att se uttrycken för den innerliga tillgifvenhet, hvarmed dessa enkla och okonstlade människor omfatta dem af sina medkristna, som sändt dem budskapet om Guds frälsning i Jesus Kristus och att höra, huru varmt de bådo om välsignelse öfver eder, kära vänner. Det ligger en omätlig källa till andlig kraft i en sådan förbön. Om vi rätt förstode detta, skulle det vara oss en sporre till ökadt missionsnit, om jag så får säga, af själfviskt motiv.

Tanken på dessa, hvilka betrakta oss som sina andliga fäder, bör äfven ingifva oss en förökad ansvarskänsla. En dotterförsamling höjer sig i allmänhet icke öfver moderförsamlingens andliga nivå. Vilja vi, att våra andliga barn i Kina skola lefva ett sundt och kraftigt andligt lif, må vi då se till, att vårt eget andliga lif är sundt och kraftigt! Detta var nu en tanke, som väcktes hos mig, icke en, som de bådo mig framföra till eder. Ur deras hjärtan framvällde endast kärlek — en kärlek, som jag önskar, att jag kunde föra fram till eder i oförminskad värme.»

* * *

I anslutning till ofvanstående hälsningstal och en uppmaning af en missionärsveteran, som vid konferensen i Shanghai vädjat såväl till missionsvännerna i hemländerna som till missionärerna på fältet »att spänna hvarje nerv för att bringa Kinas folk frälsningens budskap», erinrade missionssekreteraren om de rika tillfällen, som nu erbjudas att gifva Kina evangelium, samt lade församlingen varmt på hjärtat att icke försumma dessa tillfällen utan efterkomma uppmaningen hos Neh.: »*Äten det feta, dricken det söta och skicken andelar däraf åt dem som intet hafva tillredt åt sig*». Ja, »smaken och sen, huru juflig Herren är». »Af hans fullhet hafva vi alla fått och nåd för nåd». »I hafven fått för intet, gifven för intet».

Till systrarna, som skulle afskiljas, riktades därpå några lärorika, värmande ord med ledning af Ps. 44: 4: »*Icke med sitt svärd intogo de landet, och deras egen arm gaf dem icke seger, utan din högra hand och din arm och ditt ansiktes ljus, eftersom du hade behag till dem,*» hvarefter afskiljningen skedde under bön och händers påläggning af kommittéens medlemmar. Dessa lämnade också de utgående minnesord.

En kvartett afsjöng ett par för stunden lämpade sånger. Med psalmversen »Oss välsigna och bevara» afslutades det talrikt besökta, af Herren rikt välsignade mötet.

Ett 70-tal missionsvänner intogo gemensam middag på Hushållsskolan, V. Trädgårdsg. 19. Efter middagen vidtog ett vittnesbörds- och bönemöte, hvarunder de utgående systrarna särskildt framhöllo sin egen svaghet och sitt behof af Herrens kraft, som genom bedjande vänner kunde förmedlas till dem.

Kl. 6 e. m. vidtog åter det offentliga mötet i kyrkan vid Floragatan med afsjungande af: »Vår Gud är oss en väldig borg» vv. 1, 2, hvarefter missionär *E. Folke*, utgående från Ef. 1: 19, klart och belysande framhöll missionsförsamlingens behof af Guds kraft för fyllandet af sin stora uppgift. Härefter talade d:r Usher (fru Bloms fader), tolkad af d:r Fries, öfver orden i 2 Kor. 5: 14: *Kristi kärlek tvingar oss, som hålla så före, att en har dött för alla, och därför hafva alla dött*». Särskildt betonades Kristi kärlek till oss såsom motivet till missionsarbetet. Med vv. 3, 4 af Sv. ps. 124 afslutades detta sköna höstmöte.

På måndagen var en afskedsfest anordnad på missionshemmet, hvartill inbjudits missionärerna, deras anhöriga och närstående vänner. D:r Fries skildrade därvid liffullt upplefvelser under sin resa i Kina, och d:r Usher talade varmt och uppbyggligt öfver ordet »farväl».

Våra utgående systrar.

Maria Björklund föddes den 4 sept. 1882 samt uppväxte, den äldsta af fem syskon, i ett mycket godt hem. Redan under skolåren kom hon under Guds ords inflytande. År 1899 blef hon medlem af K. F. U. K., och här fick hjärtats längtan efter frid ny näring. Till något verkligt afgörande kom det emellertid icke förrän år 1901

Hedningarnas nöd mötte vår syster första gången

då hon vid 8 års ålder följde sin mor till ett missionsmöte för Kina. Djupt greps hon af hvad hon då hörde. Med tankarna på den egna själens frälsning vaknade äfven en innerlig önskan att få tjäna Herren. Och och med vissheten om själens frälsning blef längtan efter att på ett direkt sätt få tjäna Herren allt starkare.

Åren 1901—1903 genomgicks småskoleseminariet vid Ateneum.

Genom läsning af missionslitteratur och bevistande af missionsmöten lade Herren alltmer hedningarnas nöd på vår systers hjärta, särskildt den stora nöden i Kina. Som det dock syntes henne omöjligt att själf få gå ut till detta fält, antog hon våren 1903 en kallelse till Fridsbergs lappbarnhem i Jämtland samt arbetade där åren 1903—1906.

Herrens kallelse till arbete i Kina blef emellertid allt tydligare. Djupt kände dock fröken B. vikten af att vara fullt viss om Guds vilja. Sedan hon kommit till visshet, inlämnade hon sin ansökan till S. M. K.

Efter omkring 8 månaders vistelse på Kina Inlandmissionens hem i London genomgick vår syster i somras en kurs i sjukvård på Norrköpings lasarett. Hon utgår på missionsfältet såsom representant för K. F. U. K:s centralförening.

* * *

Elisabeth Hesse föddes den 2 november 1886. Hennes far är fabrikör A. Hesse i Norrköping.

Från barndomen uppfostrad i ett troende hem fick hon höra mycket om Gud och hans frälsningsväg men kom ej förrän som vuxen till något afgörande i andligt afseende. Att bli till glädje och välsignelse på jorden blef nu hennes högsta önskan. En tid därefter erhöll hon kallelse att utgå till Kina. Fröken Hesse, som i omkring sex månader vistats på miss Soltaus hem i London, inträder tillsammans med fröken Björklund färden till Kina ifrån Southampton den 17 sept., och få vi hjärtligt anhålla, att missionsvännerna i sina förböner ihågkomma dessa båda systrar.

Fröken Hesse är förlofvad med missionär Andrew Ericson.

* * *

Anna Rosenius föddes den 23 augusti 1877. Hennes far var professor Martin Rosenius i Lund.

Uppfostrad i ett kristligt hem stod hon allt ifrån barndomsåren under den Helige Andes inflytande. Särskildt mottog hon under konfirmationstiden starka intryck af lifvet i Gud. Helt lämnade hon sig dock ej åt Herren förrän sommaren 1900, då hon vistades vid K. F. U. K:s sommarhem vid Åhus.

Under hösten 1903 och den därpå följande vintern genomgick fröken R. en kurs vid Kvinnliga missionsarbetares missionsskola i Köpenhamn. Ett direkt arbete i Herrens tjänst, som hon mycket längtade efter, erhöll hon därefter såsom bibelkvinna i Helsingborg. Emellertid vaknade under arbetet bland de elända här hemma tanken på den ännu större nöden i hednavärlden, där så många plats står tom, som ingen fyller, och så blef det vår syster klart, att *ditut* ville hon gå, om Herren kallade henne. Under hösten 1904 ingick hon som »frivillig» i K. M. A.

Under sommaren 1906 kom Herrens kallelse till fröken R. att utgå till Kina, och på hösten erhöll hon full förvissning om Herrens vilja. Sistlidna vinter tillbragtes vid Kina Inlandmissionens hem i London.

* * *

Maria Hultkrantz föddes den 21 juli 1880. Hennes far är godsägaren och riksdagsmannen K. J. Hultkrantz i Björnö, Värmland.

Från början stående under ett kristligt inflytande vet denna syster aldrig af någon tid i sitt lif, då hon icke tillhört Herren.

Redan, då hon var ett litet barn, låg missionen på hennes hjärta, och kände hon en stark önskan att själf en gång få gå ut till hedningarna med evangelii glada budskap.

Första gången, hon kände kallelsen till Kina, var vintern 1897, men ej förrän under boxareupproret 1900 var hon fullt viss om sin kallelse. Dock var hon ännu icke villig att uppgifva allt. På sommaren 1901 lämnade hon utan förbehåll sin sak i Herrens händer, och från denna tid fick hon erfara en obeskriflig frid. Samtidigt manade Herren hennes föräldrar att för hans tjänst afstå sin dotter. Och hur lycklig blef ej denna, när modern en dag tillfrågade henne, om ej Herren kallat henne till missionsfältet.

Vintrarna 1902—1903 tillbringades vid hemmen vid Hvita Bergen och påföljande vinter i Kina Inlandmissionens hem i London. Vägen att gå till missionsfältet var emellertid ännu icke öppen.

Kallelsen att utgå till Kina var dock alltjämt lika tydlig, och när nu vägen öppnats, är det med glädje vår syster utgår.

Fröken H. kommer att tillsammans med fröken Rosenius lämna Southampton för att resa till Kina den 29 oktober, och anbefalla vi äfven dessa systrar åt våra vänners förböner.

Gäst på ett stormöte.

Huru mången varm, bedjande missionsvän skulle ej önska att med egna ögon få se Herrens underbara verk härute! Stormötena i Kina äro Guds andliga Israels högtider. Liksom fordom förbundsfolket, så draga nu Kinas kristna upp till högtid. Det nya förbundets skrift har ristats in i deras hjärtan och fört dem in under välsignelsen. Ebr. 8: 10. Gal. 3: 13, 14.

Själf inbjuden till stormötet i Puchow ber jag dem, som så önska, vara välkomna att i tanken göra mig sällskap. Färden dit går öfver redan nu bördiga åkerfält, hvilka dock skulle kunna gifva en långt rikare skörd, om ej hedendomens förbannelse hvilade tung öfver dem. Min jovialiske åsnedrifvare afbryter enformigheten med en ganska bitande men träffande kritik öfver Shensiborna. Han själf är från Honan. »De sitta i brunnen och betrakta himmelen», säger han. D. v. s. deras lifserfarenhet och omdömesförmåga äro lika begränsade som den lilla prick af himmelen man kan se, då man sitter på brunnsbottnen. Detta omdöme är nog ganska träffande. Just denna begränsade syn på tingen utgör en af orsakerna till det nyss timade upploppet. Min hederlige Honanbo förklarar vidare, att Shensifolkets inskränkthet har sin orsak i att Konfucius vid sin tillämnade infärd i denna provins blef ohöfligt tilltalad i gränsstaden Tungkwan, och att han följaktligen förtörnad vände de västra provinserna ryggen.

Sedan färjan fört oss öfver Gula floden, går vägen öfver en ful, enformig slätt, tidtals ofruktbar på grund af

öfversvämningar. Blott här och där ser man några jordkojor, i hvilka fattiga emigranter kämpa sin vemodiga lefnadskamp. Långt borta skönjes stadsmuren. Förr en betydande stad synes nu i Puchow ett allmänt förfall råda. Läget är osundt, och den salpeter, som finnes i jorden, kommer själfva de fasta murarna att förvittra och falla i ruiner. Förgäfves spanar ögat efter någon vacker skogsdunge. Något skönt finnes icke på denna plats. Nej, här finnes intet härligt utom den fria azurblå himmelen och de på afstånd belägna majestätiska bergen. Hvilken bild af vår andliga erfarenhet! Hvarthän vi vända vår blick omkring oss, råda mörker och brist. Endast *uppåt* är ljust. Där se vi en obegränsad härlighet, kärlek och makt. Anden finner hvila, då den höjer sig öfver jorden. Vi finna ej den lefvande bland de döda.

Allt efter som vi närma oss staden, träffa vi allt flere mötesbesökare, och vid framkomsten till missionsstationen finna vi en stor skara redan samlad. Frid, frid! så ljuda de många ifriga hälsningarna. Ja, Herren vare lof! Guds frid är känd på denna plats. Införd i gästrummet finner jag bl. a. tre ämbetsmän i förtroligt samspråk med Jesu lärjungar. En af dem, nyss kommen från provinshufvudstaden, hade därstädes genom dopet blifvit förenad med församlingen.

Man märker snart, att punktlighet och ordning råda midt i detta virrvarr af människor. Såväl mötestiderna som måltidstimmarna tillkännagifvas genom klockringning. När det ringt andra gången, och de flesta ha intagit sina platser i kapellet, kommer den långa raden af skolflickor i ett led, från den minsta till den största.

Det blefve för långt att i detalj söka skildra detta möte. Vi få nöja oss med konturerna. Det var högtidligt och gripande att samlas till gudstjänst med denna stora skara, som fyllde icke blott hela kapellet utan äfven den inre gården. Det fröjdade hjärtat att se dessa hederliga, själfständiga landtmän, som nu i församlingen helgade sig och sina gåfvor åt Gud. Af de många goda predikningar, vi hörde, voro församlingsäldste Kao's från Tungchowfu och diakonen Ching's de bästa. Kao har en synnnerlig gåfva att föda Guds folk, och någon har icke utan fog kallat honom »en Keswicktalare». Enkelt, värdigt och med stor kraft afslöjade diakonen Ching för oss i en utmärkt predikan »barnatrons hemlighet».

Af de många, som anmälde sig till dop, antogos 8. Redan tidigt följande morgon, som var söndag, samlade sig folket omkring dopplatsen, en damm eller sjö, belägen innanför n. ö. stadsmurens vinkel. Då tiden för dopakten var inne efter förmiddagsgudstjänstens slut, hade inemot 1,000 åskådare församlat sig. Bland dem funnos äfven ämbetsmän med fruar och döttrar. Två afklädningstält voro uppslagna och platsen närmast dem afstängd.

Hvilken gripande stund var det ej, då under Guds folks lofsånger dessa Herren Jesu segerbyten inför en stor människoskara genom begrafningen med Kristus i dopet bekände sig såsom hans! Särskildt gripande var att se, huru en rent öfverjordisk frid återspeglades i en af skolflickornas anlete, när den af henne så efterlängtade stunden var inne.

Vid tillfällen som dessa höjer sig hjärtat i innerlig tillbedjan och lofsång. Hvilket åskådligt vittnesbörd inför dessa hednaskaror! Det är mer än en »ringa begynnelses dag», och icke är det heller något, som »sker i en vrå». Församlingen i Puchow har blifvit en faktor att räkna med. På denna dess högtidsdag sprides rykt om dess segrar till tusentals hem. Den har aflagt de goda bekännelsens vittnesbörd inför många vittnen. M den gå framåt, som den börjat, och tillväxa allt mer *in* och *utåt* samt förbli trogen i hvarje växling! Senare hac vi en oförgätlig stund, då vi firade Herrens heliga nat vard tillsammans med 64 hednakristna. Måtte Gu Ande allt rikare utgjutas öfver denna härliga planterir och skydda den för hvarje afväg och lurande fara!

Nath. Högman.

Insändt.

Redaktionen af Sinims Land.

Om stafning och uttal af kinesiska namn.

numret för den 15 aug. finner jag, att missionär Aug Berg skrifver: »Under dr Fries' besök och med han tillhjälp uppgjordes ett system, som, så vidt möjligt ä för oss svenskar återgifver det rätta uttalet för de vik tigaste platserna på vårt missionsfält. Början med det sammas användning är i dag gjord». Så har också sket åtminstone i en del af numret. Jag skulle emellertic vilja göra ett litet fullständigande tillägg till broder Berg meddelande. Under vårt besök i Yuncheng diskuterade den mycket kinkiga frågan om stafning af kinesiska namn Det finnes en mängd olika metoder därvidlag. Jag ha t. ex. i olika böcker sett följande sätt att stafva ett känd namn: Kiao-chou, Kiaotshou, Kiao-chau, Kiau-tschou Kiao-chow, Kiau-tschau, af hvilka likväl intet ger svenska läsare en riktig föreställning om det verkliga uttalet, som på platsen är: *Dja-djå.* Jag säger »på platsen», ty uttalet i skilda delar af landet växlar betydligt. De kinesiska bokstäfverna äro icke såsom våra tecken för *lj* utan för *begrepp*. De motsvara i viss mån våra siffr Tecknet »2» betyder ett och detsamma för en sven och en fransman, men det läses af den förre »två», den senare »dö», hvilket åter som bekant på vårt spr betyder något helt annat. Detta förklarar delvis växlin arna i uttalsbeteckningen för de kinesiska namnen. andra sidan är det sällan tillräckligt, att ett ord uttal för att det skall otvetydigt uppfattas. Vanligen mås man också angifva, med hvilket skriftecken det återgifv Nästan alla gängse uttalsbeteckningar utgå emellertid fr engelska språkets stafning. Vill därför en svensk sö uttala de namn, han ser i missionstidningar och anne städes, måste han veta, huru engelskan betecknar de oli ljuden. Då icke alla kunna förutsättas veta detta, o då många önska att vid de lästa namnen fästa föreste ningen om ett visst uttal eller bruka det senare för meddela sig med andra, och då förfrågningar framkom med afseende på namnen i Sinims Land, uppgjorde verkligen ett system för *svensk* uttalsbeteckning, men n ningen var blott att denna skulle meddelas i paren efter de af postverket fixerade *engelska* benämningar Annars kunde lätt den fara uppstå, som br. Berg i en följande sats påpekar, och som jag härmed ville ytterligare varna för, nämligen att begagna den svenska omskrifningen vid adressering af bref, hvilka i så fall nog aldrig komme fram.

Med broderlig hälsning

Karl Fries.

Stundens trängande behof i Kina.*)

Vi behöfva allt emellanåt påminna oss det faktum, att vi ej äro djur utan människor, som hafva Guds Ande, och att vi tillhöra en högre form af skapelsen än markens vilddjur. Ett af de utmärkande kännetecknen, för att ej nämna flera på människan såsom sådan är *pliktkänslan.* Huru mycket en människa än må nedtyngas under lifvets bördor, skulle dock ingen vilja utbyta denna himmelska gåfva, pliktkänslan, mot djurens oansvarighet. Den allmänna missaktningen för den slöe och viljelöse är ett tillräckligt bevis härför. Det ligger en egendomlig humor däri, att äfven den människa, som står lägst på de föraktades lista, ändå med ömkan ser ned på oansvarigheten hos sin skarpsinniga jakthund.

Såsom människor hafva vi således våra plikter i denna värld. Om jag skulle fråga eder, hvad som är *vår* plikt, och gentemot *hvilka* vi hafva plikter, skulle svaren utvisa stor olikhet i uppfattning, men jag tror, att vi alla skulle vara ense om ett, att vi såsom kineser hafva plikter mot vårt land. Vi äro nutidens kineser, och vi hafva plikter mot vår samtid. Det är ingen fara för att vi glömma vår skuld till det förflutna. Må det alltid förblifva så!

I forna tider voro människorna lika vilddjur, och ändock fullgjorde de med vissa inskränkningar sin plikt gent emot sin tid. Det fanns en tid, då de åto rått kött, bodde i bergshålor samt lämnade kroppen oklädd och ovårdad — ett lätt byte för sjukdomar. De hade ingen bokstafsskrift, inga böcker, inga taflor, ingen konst, nästan ingenting i vanor och behof, som skilde dem från de omgifvande djuren. Deras pliktkänsla var mycket outvecklad, men i viss mån måste de dock ha varit trogna mot densamma; eljes skulle utvecklingen från barbari till civilisation varit omöjlig.

Studiet af detta framåtskridande är intressant. En t. ex. byggde nästen i träden för att undvika vilddjurens anfall. Därifrån hafva vi de moderna husen. En annan upptäckte, att hetta uppstår genom friktion; däraf uppkom bruket att koka födan. Odlandet af säd och uppfödande af boskap, bruket af djurskinn till kläder, örternas helande kraft, den ofullständiga begynnelsen till ett skriftspråk o. s. v., den ena upptäckten och uppfinningen aflöste den andra i samma oafbrutna följd, som den moderna vetenskapens upptäckter numera följa hvarandra.

Hvilken andel hafva vi, kineser, haft i detta oafbrutna framåtskridande mot civilisationen? Det är visst, att om vi jämföra vår forntid med de västerländska makternas, är ej utan, att vi hafva åtskilligt att berömma oss af. Våra uppfinningar af kompassen, krutet och boktryckerikonsten äro för oss anledningar till verklig stolthet. Men huru är det nu för tiden? Ack, vår stolthet förbytes ovillkorligen i förödmjukelse! Vi måste bekänna, att vår »guldålder» ligger fullkomligt inom den grå forntiden, att Kina under Västerns oaflåtliga framåtskridande har stått stilla, om icke gått tillbaka. I själfva verket har i Kina ett tillbakagående ägt rum under hela nutiden, icke endast i materielt och intellektuelt utan ock i andligt afseende. Det finns bevis för att vårt folk i likhet med israeliterna fordom hade medvetande om en personlig Gud, men att de snart förlorade det. Man kan spåra deras affall genom följande förändringar af benämningen på Gud: först genom att han kallades »himmelen», sedan »Li» (= bruk, etikett eller det passande). Här möter oss tydligen ett urartande, ett öfvergående från ett personligt till ett abstrakt begrepp af Skaparen. Huruvida denna förändring i vår uppfattning af den oändlige har något att göra med vårt allmänna tillbakagående, lämnar jag åt eder själfva att afgöra. De västerländska folkens historia kastar ett anmärkningsvärdt ljus öfver saken.

Nu är frågan denna: »Göra vi vår plikt mot vår tid? Skall en kommande generation se tillbaka på oss med stolthet? Vi lefva i en brytningsperiod. Vi skola kanske nödgas lösa några af de viktigaste problem, som någonsin mött vårt folk. Jag har ej tid att närmare redogöra för dessa men vill nämna *en* viktig uppgift, som för närvarande ligger framför oss, samt uppmana hvar och en af eder att göra, hvad på honom ankommer för att fylla den. Uppgiften är denna: att vi så sätta oss in i hvarje kunskapsbransch, att vi blifva i stånd att intaga vår plats vid sidan af de andra nationerna i utförandet af världens storverk.

Det är ingen af eder, mina åhörare, som ej kan hjälpa till att åtminstone indirekt fylla denna plikt. Detta kan ske genom erkännande af vår stora tacksamhetsskuld till Västern, och genom att vi i tystnet motarbeta allt, som kan störa det vänskapliga förhållandet mellan oss. På detta sätt kunna vi försäkra oss om västerländingarnes bistånd, förutan hvilket vi omöjligt kunna nå vårt stora mål. Det är beklagansvärdt, att en stor del af våra landsmän hafva insupit ett sådant hat och en sådan misstro till utländingarne. Denna ande bådar ej godt för vårt land. Det är ett stort misstag att anse en sådan känsla som bevis på patriotism. Veta dessa, som högljuddast ropa på utdrifvandet af utländingarne, huru mycket vi verkligen hafva att tacka dem för? Utan dem skulle vi vetat litet eller intet om det stora och sköna i denna världen, intet af astronomien, som uppenbarar himlavärldens under; af geologien, som aftvingar jorden dess dolda hemligheter; af anatomien, grunden för läkare-vetenskapen. Utan utländingen, hvar vore våra järnvägar, telegrafer, ångbåtar och andra oräkneliga välsignelser? Skulle du tycka om att åter börja begagna den kinesiska lampan? Ännu i min barndom hade vi ingen annan belysning, och jag kommer väl ihåg, huru vi tände dessa eländiga tingestar genom att slå ett stycke flinta emot stål. Jag skulle vilja säga, att från Västern har faktiskt kommit hela nutidens framåtskridande på de olika områdena af kunskap och verksamhet, ett framåtskridande så snabbt, att lord Kelvin förklarar, att det 19:de århundradets sista femtio år frambragt mer än hela den föregående tiden. Hvad vinna vi genom att uppväcka fiendskap emot sådana folk? Låtom oss i stället räcka dem handen och hjälpas åt att lyfta vårt stora kejsardöme upp till deras nivå!

Det talas numer ganska mycket om Kinas behof af en stor armé och dito flotta för att kunna räknas som en stormakt. Detta må vara ett verkligt behof eller ej, säkert är, att armé och flotta icke äro vägrödjare för en sann civilisation. De äro farliga vapen i händerna på den mest civiliserade nation.

*) Föredrag af Wan Tun-mo M. D. inför 350 unga kineser i Hongkong, när därvarande K. F. U. M. öppnade sina serier af aftonklasser.

En längre period af god allmänbildning måste föregå militärväldet; eljes kommer det senare att fördärfva vårt stora land. Ingenting skulle komma mig att blygas mer öfver mitt land, än om jag såge det starkt med hänsyn till flottor och armèer, men svagt i mer lifsviktiga afseenden, om något sådant ens vore tänkbart.

Hvar och en af oss kan faktiskt göra något för att uppfylla den plikt, jag talar om. Vi hafva ej offentligt bemyndigande att tvinga boklig kunskap på folket; de flesta af oss äro ej rika nog att skicka våra söner och döttrar utomlands för att studera eller för att upprätta stora högskolor, men hvar och en af oss kan i viss mån arbeta på sin egen utbildning. En aftonskola lik denna är en stor hjälp för dem af oss, som arbeta under dagen. Genom att komma hit hvarje afton under några år kunna vi lära oss tillräckligt för att draga nytta af värderika böcker och blifva dugande män. Denna förenings aftonskola vill lämna undervisning i hvad helst du önskar lära, om blott ett tillräckligt antal elever anteckna sig för hvarje ämne.

Men äfven om du kan besöka en aftonskola, kan du ej frigöra dig från din skuld till ditt land. Du kan, om det ock möter svårigheter, inhämta en god del kunskaper i ditt hem. Det ädla föredömet af så många självbildade män bör därvid inspirera oss. Sir William Herschel beslöt sig för att studera astronomi. Som han icke hade några penningar att köpa ett teleskop för, gjorde han själf ett, och resultatet känner hela världen. Hvar och en af oss kan på sitt område blifva en Herschel, åtminstone så till vida att vi ej låta oss besegras af svårigheter. Använd en del af den tid, som du vanligen ger till nöjen, till studier! Detta innebär ett offer, men allt verkligt stort har vuxit fram ur självuppoffring.

Om vi lägga dessa lärdomar på hjärtat, hvad kan hindra oss att blifva en världsmakt? Ingenting. Om vi fortsätta på den väg, vi under de sista två tusen åren beträdt, hvad kan väl då göra oss till en stormakt? Intet. Hoppas vi, att Kina skall blifva en stormakt? Naturligtvis. Låt mig då afsluta mitt föredrag med att säga, att jag hoppas, att hvarje kines skall fullgöra sin skyldighet emot sitt land.

Redovisning

för influtna medel till "Svenska Missionen i Kina" under augusti månad 1907.

N:o		Kr. Ö.	Kr. Ö.
668.	S. E., Sthlm	15: —	
669.	Syföreningen i Ryd gm S. E., Jönköping	80: —	
670.	S. i U. såsom ett tackoffer gm d:o	10: —	
671.	Ett litet bidrag till M. Petterssons underhåll gm E. O.	2: 20	
672.	A. R., Gbg., till fru I. Böllings underhåll	25: —	
679.	Sparbössemedel fr. C. R. gm S. J., Örebro	11: 20	
680.	A. B., Sthlm	30: —	
681.	A. E. M., Gbg., 5 kr.; K. E. B. 5 kr. till fru Böllings underhåll gm A. R.	10: —	
682.	Ett löfte åt Herren af E. S., Vännäs	10: —	
683.	Onämnd	675: —	
688.	Onämnd gm K. B., Tranås	10: —	
689.	Från I—a gm d:o	5: —	
690.	Från en vän i Finland gm E. R.	50: —	
	Transport	933: 40	
691.	»Tackoffer»	45: —	
692.	Gm K. M. A. till fröken Maria Björklunds biljett fr. Southampton till Shanghai	650: —	
693.	Tillägg till Frida Prytz' andra halfårsbidrag gm Daggryningen i K. M. A.	100: —	
694.	L., Kristdala	1: —	
695.	S. G., Smedberg	10: —	
696.	Från en syfören. i Hackwad gm A. N.	50: 60	
697.	Östra Härads Ungdomsfören. till Bloms underh. gm A. S.	150: —	
698.	K. L. I., Hvetlanda, gm d:o	5: —	
699.	A. W.	75: —	
700.	F. J., »tackoffer» gm G. G., Motala Verkstad	25: —	
701.	Af Onämnd gm d:o	20: —	
702.	W. T., Huskvarna	500: —	
703.	M. S., Kyrkängen, gm H. I., Elgarås	10: —	
704.	Sparbössemedel fr. K. J. S., Höreda, Eksjö	8: 50	
705.	Uppsala. Rom. 14: 7—9	10: —	
706.	Kollekt i Ofvanmyra gm G. A. Ö.	75: —	
707.	»Tvenne gamla vänner»	100: —	
708.	Hj. S., Uppsala	25: —	
711.	Från några vänner i Skalltorp	3: 50	
712.	Kollekt i Fårbo $^{18}/_{8}$ gm M. K.	4: 73	
713.	S. L. S.	25: —	
714.	F. H. & A. J. E., Jönköping	15: —	
715.	G. R.	10: —	
716.	»Ett tackoffer», Es. 55	10: —	
717.	Söndagsägg från S. E.	4: 50	
718.	I. F., Mullsjö	100: —	
719.	A. L., Alingsås	10: —	
720.	»Herren förser»	15: —	
721.	W. A. till Andrew Ericsons underhåll gm M. T.	6: —	
722.	Ps. 65: 2 gm d:o	4: —	
723.	K. F. U. M:s miss.-krets, Gbg, gm A. R. till fru Böllings underh.	150: —	
724.	Onämnd, Uppsala, gm G. A. Ö.	5: —	
725.	A. E., Svenbo, Krylbo	5: —	3,161: 23

Särskilda ändamål:

N:o		Kr. Ö.	Kr. Ö.
667.	Visby femöresfören. till hjälp i evangelisationsarbetet på Stålhammars station	28: —	
673.	H. R. till underh. af inf. evangelist	200: —	
674.	I. L. till d:o	15: —	
675.	Till skolgossen Kaos i Tungchow underhåll af I. & A. R.	50: —	
676.	Till »August Bergs skola», A. N., Alfvestad	30: —	
677.	»En skåning», till underhåll af inf. evangelist	200: —	
678.	B. O., Laxvik, Laxsjö, till de nödlidande	10: —	
684.	A. R. till bibelkvinnan Cheng-ta-saos underhåll	55: —	
685.	J. E. S, Malmö, till gossen Bokens underhåll hos M. P.	55: —	
686.	C. R. $^{1}/_{2}$-årsunderhåll för gossen Ma Fu-ping	30: —	
687.	L. H., A. B. & O. C. för Kitasaos underhåll	75: —	
709.	G. W., Skolfonden	5: 50	
710.	C. V., d:o	1: —	754: 50
	Summa kr. för augusti		3,915: 73
	Under jan.—juli månader kr.		55,483: 93
	Under jan.—aug. månader kr.		59,399: 66

Med varmt tack till hvarje gifvare.

Men jag kommer med min bön till dig, Herre, i behaglig tid, genom din stora nåd, o Gud; svara mig i din frälsande trofasthet. Ps. 69: 14.

Stockholm, Svenska Boktryckeri-Aktiebolaget 1907.

12. Årg. 1 Okt. 1907. Pren.-pris 1: 35.

以便以設耳

耶和華以拉

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

Utgifvare: Kom. för Sv. Missionen i Kina. | Redaktör: Josef Holmgren. | Expedition: *Malmtorgsgatan 8.* | Telefon: Riks. 44 59. Allm. Brunkeb. 17 35.

Missionärer, deltagande i andra allmänna svenska missionärskonferensen.

Innehåll:

Herrens ögon öfverfara hela jorden. — Andra allmänna svenska missionärskonferensen. — Småplock från missionärskonferensen i Shanghai. — Brefafdelningen. — Evangelii segrande kraft i Uganda. — Jesu religion och Konfucii religion. — För S. M. K:s Missions- och böneekretsar. — Redovisning. — De behöfva icke gå bort.

Kommitteen för "Svenska Missionen i Kina", Stockholm Malmtorgsgatan 8, 2 tr.

Herrens ögon öfverfara hela jorden för att bistå dem, som med helt hjärta hålla sig till honom.*

2 Krön. 16: 9.

Detta ord talar om för oss, att Gud är hela jordens Herre, men ock att Gud är hvarje enskild troendes Herre.

Särskildt på söndagsmorgnarne, då jag böjer mina knän inför Gud, brukar jag känna det oändligt stort, att jag får vara en bland de många tusenden, som uppsända sina böner till den lefvande Guden i himmelen. Det går en ström af bön upp till Gud, men det går också en ström af svar ned från den Allsmäktiges tron. Gud hör hvarje enskilds bön. Gud ser till hvarje enskild bland sina barn på jorden.

Herrens ögon öfverfara hela jorden för att bistå dem, som med helt hjärta hålla sig till honom. Detta kom särskildt kraftigt till mitt hjärta denna morgon, då konferensen var samlad till sitt sista bönemöte. Ofta, när jag dessa dagar fått aflämna ordförandeklubban och sitta ned i konferenssalen, har jag betraktat den stora världskartan öfver talarestolen. På de två stora globerna på kartan såg man alla jordens länder, och jag tänkte därvid: »Hvilken underbar Gud, som har reda på sitt verk öfver hela jorden! Hvilken underbar Gud, som känner hvarje enskild af sina stridsmän öfver hela jorden!» Vi kunna med vår blick blott stanna för en enda världsdel, ja, kanske blott vid ett enda land i sänder. Men Gud i himmelen, han omfattar med sin blick *hela* jorden. Hela jorden med alla dess folk ligger öppen för hans ögon. Hvarje själ, som i bön vänder sig till Herren, hör han.

När Guds ögon dessa dagar öfverfarit jorden och stannat vid den lilla skara, hvilken varit samlad här till konferens, en skara af kanske några hundra deltagare, som visserligen blott är en droppe i det stora folkhafvet, tror jag dock, att hans hjärta fröjdat sig. Det är, såsom det redan förut blifvit påpekadt, ett tidens tecken, att vi kunnat samlas till en sådan konferens — en allianskonferens, ja, jag skulle hellre vilja kalla den en *enhetskonferens*. Det är mycket att glädjas åt, det är stort, att så har kunnat ske, men det är framför allt bibliskt. Eller är det icke bibliskt, att Guds folk samlas i ett hjärta och en själ inför sin Gud? Jag tror, det är godt, att det uttalas här i afton, att vi i frid under dessa fem dagar suttit ned inför Guds ansikte. Missionärer hafva varit samlade från alla i Sverige befintliga missionssällskap och från alla de svenska missionsfälten. Det har varit missionärer från kyrkan, från Svenska missionsförbundet, från baptistsamfundet, från Evangeliska Fosterlandsstiftelsen och från andra missionerande föreningar och sällskap i vårt land, och vi hafva i kärlek och frid suttit ned för att lyssna till berättelserna om Guds dråpliga verk ute i världen. Skola vi icke tacka Gud härför och bedja, att Guds folk från skilda grupper alltfort må vara förenade i kärlek till honom? Det har talats om skrankor mellan olika grupper, och det har talats om dessa skrankor i kärlek. Men jag för min del tycker icke om denna bild. Jag tror, att vi behöfva gränser mellan de olika grupperna af Guds folk. Jag tror, det är rätt och godt, men icke att det finns skrankor. Jag älskar att tänka mig dessa gränser såsom de rågångar, vi träffa i våra skogar, som skilja den ena egendomen från den andra, de där gatorna i skogen, som man möter här och där i vårt land, där träden äro nedmejade, där gräset spirar kanske frodigare än på andra platser, där blommorna titta fram och sprida sin doft, och där solens strålar fritt få blicka ned på jorden. Där stå träden på båda sidor om rågången. Det är samma vind, som blåser fram öfver dem alla. Det är samma sol, som lyser på dem. Det är samma doft från skogen på den ena sidan om rågången som på den andra. Är det icke äfven så med afseende på Guds folk? Det är samma ljus, samme Gud, samma Andens vindar. Må dessa vindar få blåsa obehindradt fram öfver Guds folk i vårt land! Det är samma Jesu Kristi vällukt, som bör spridas från alla dem, som höra Herren till.

Det har redan talats allvarliga och tänkvärda ord om denna sak. Jag skall därför icke vidare gå in därpå. Jag vill blott, att vi gemensamt *tacka Gud* för denna konferens.

Denna text vill jag särskildt lämna till de bröder och systrar, som varit ibland oss, och som annars arbeta ute på missionsfältet: »*Herrens ögon öfverfara hela jorden*». Han *ser* dig, broder och syster, där du arbetar, det må vara i Afrika, Indien, Kina, Turkestan eller annorstädes. Herrens ögon öfverfara hela jorden, och han stannar och ser på *dig*. Han ser på dig med *kärlek*, och han ser på dig, såsom det heter i vår text, *för att bistå dig*. Vi hafva under konferensens dagar också påmints om missionsbudet. Och helt naturligt stannade vi också vid det ordet: »Se, jag är med eder alla dagar intill världens ände». Är det icke ungefär detsamma, Herren vill säga oss här, att han vill bistå dem, som af helt hjärta hålla sig till honom? Hvad ligger då i detta ord »bistå»? Jag tänker, att i detta ord ligger icke blott, att han vill hjälpa dig, då nöd och faror och kanske döden möta dig, utan att han vill öppna stängda dörrar, men också stänga öppna dörrar, att han vill gifva dig kraft, när du är svag, men också taga bort kraften och göra dig svag, när det behöfs, att han sänder ett uppmuntringens ord men också ett bestraffningens ord. Ja, Herren vill i kärlek bistå alla dem, som med helt hjärta hålla sig till honom. Han vill sända dig ett bref, en gåfva, eller kanske en själ, som du får se föras öfver från hedendomens mörker till Guds underbara ljus. Han vill gifva dig en ny blick på sin härlighet samt fylla ditt hjärta med fröjd. Han vill gifva dig en ny blick på Golgata kors, där du har allt, som hör till lif och gudaktighet. Herren vill ock, såsom detta ord också betyder enligt nya öfversättningen, visa dig sin kraft — men därjämte din svaghet.

* Föredrag af Prins Bernadotte i Blasieholmskyrkan vid missionärskonferensens afslutning.

Denna sin kraft skall han visa dig alla dagar, alla månader och alla år, som han vill beskära dig att stå därute på missionsfältet, ja, ända till den stund, då han kallar dig hem.

Men detta ord är icke blott ett ord till missionärerna utan ett ord till hvar och en af oss, som höra till Guds husfolk. »Herrens ögon öfverfara hela jorden för att bistå dem, som med helt hjärta hålla sig till honom». Det är ett villkor fogadt till detta löfte. Herren säger, att han vill bistå dem, som med *helt* hjärta, — icke med ett deladt — hålla sig till honom. Det är detta, Herren väntar af sina barn. Det var, emedan konung Asa icke af helt hjärta litade på Gud, som siaren sändes till honom med det ord, vi här hafva uppläst. Herren önskar och vill, att vi med helt hjärta skola hålla oss till honom. Huru mången är det icke, som söker frälsningen och aldrig finner den, därför att han icke söker den af hela sitt hjärta! Huru många är det icke af Guds barn, som icke finna verklig frid, åtminstone icke verklig frimodighet och kraft i sitt arbete, därför att hjärtat är deladt. Det behöfver icke vara deladt mellan Gud och världen. Men det kan vara deladt i så måtto, att man icke enbart litar på Gud i himmelen. Älskade bröder och systrar, må det blifva så, att vi odeladt lita på Guds trofasthet! Den håller att lita på.

Borde vi icke erfara något af detta, som lärjungarne erforo, då de voro med Jesus på förklaringsberget: »När de sågo upp, sågo de ingen utom *Jesus allena?*»

Blir det så för eder, syskon på fältet, och blir det så för oss här hemma, icke blott i teorien utan också i praktiken, då skall det ord, vi här stannat för, gå i sin bokstafliga uppfyllelse. När Herrens ögon så öfverfara jorden och stanna på någon trons tjänare eller tjänarinna vare sig i hemlandet eller ute på hednafältet, då skall Herren bistå den, som af helt hjärta håller sig till honom.

Må Gud i sin nåd och sin kärlek föra in detta sitt ord i allas våra hjärtan, och må han välsigna särskildt eder, älskade bröder och systrar, som ären »Herrens sändebud i Herrens ärende» därute på missionsfältet! Amen.

Andra allmänna svenska missionärskonferensen.

Genom de olika missionssällskapens försorg hade alla hemmavarande missionärer, uppgående till 109, och därjämte ett stort antal missionsvänner inbjudits till en sex dagars konferens i Stockholm d. 10—15 sept. Konferensen samlades i K. F. U. M:s hörsal tisdagen d. 10 kl. 6 e. m., då de närvarande hälsades välkomna af prins Bernadotte och åtskilliga andra talare. Från början märktes en skön broderskapets ande, hvilken mer än uppvägde alla olikheter i åskådning och genomträngde alla sammankomster, ej minst afslutningsmötet i Blasieholmskyrkan.

De gemensamma bönemöten, som höllos hvarje morgon, kännetecknades af en varm åstundan, att Guds Helige Ande skulle få styra och välsigna ej blott konferensens förhandlingar utan äfven missionsarbetet på de respektive fälten samt missionsvännernas ansträngningar att i hemlandet verka för Guds rikssak. — Efter bönemötena följde bibelstunder, då af olika talare behandlades ämnen af särskild vikt för Herrens tjänare i missionsarbetet, såsom: »Hvad Herren gjort den troende till, och hvad han satt honom till»; »Vikten af att i allt arbete söka den högre, ja, den högsta vägen»; »Herrens närvaro bland dem, som ägna sitt lif åt hans tjänst», samt »Förhållandet mellan missionsbudet och ordet om hedningarnas fullhet». Det påvisades därvid i fråga om sistnämnda uttryck, att det hänför sig endast till tidpunkten för Israels återupptagande och ingalunda är afsedt att begränsa arbetet bland hedningarne.

Konferensens förhandlingar utgjordes vidare af föredrag, samtal och missionsbilder. I ett föredrag om förbindelsen mellan missionärerna och församlingen i hemlandet betonades främst det ömsesidiga inflytande, som utöfvas af moder- och dotterförsamlingarna genom arbete, föredöme och ej minst förbön. Förbönens betydelse i missionsarbetet eller dess uppgift att förmedla Guds välsignelse behandlades äfven i ett särskildt föredrag. »Den studerande ungdomen och missionen» utgjorde ämnet för ett föredrag, som ådagalade vikten af att de unga från barndomen göras förtrogna med missionen genom alla till buds stående medel, dock icke till förglömmandes, att en på lefvande tro hvilande kristendomsundervisning bör läggas till grund därför, samt att verksamhet för missionen i befintliga föreningar bör uppmuntras på alla undervisningens stadier.

Första samtalet rörde sig kring frågan: »Huru skall den missionerande församlingen rätt uppväckas till kärlekens nitälskan för hednamissionen?» Vid behandlingen häraf framhölls behofvet af att ledarne med ord och exempel uppmuntra församlingen till bön och offer för missionen, att missionsstyrelser och hemmavarande missionärer hålla missionsvännerna underrättade om behofven och svårigheterna såväl som framgångarne på fältet samt kanske allra mest, att man vid missionsföredrag o. d. utgår från Guds ord, framhåller Guds kärleks kraf och hans afsikter med människorna utan att därvid låta partisinne eller själfsökande spela in. »Gåfvornas mångfald i Andens enhet» tillämpades på både missionssällskapen och arbetarne, som jämfördes med de olika vapenslagen i en armé, hvilka alla, hvar på sitt sätt under en Herre taga del i striden mot den gemensamme fienden, men därvid ej få gå hvarandra i vägen eller själfva försumma sin plikt i förlitande på de andra. Frågan: »Huru göra missionärens vistelse i hemlandet mest fruktbärande?» behandlades dels med hänsyn till missionären, dels med hänsyn till missionsvännerna. Beträffande den förra punkten påpekades vikten af att den hemvändande missionären får en längre tids frihet från arbete och omsorger, så att han kan återvinna kropps- och själskrafter, samt att han beredes tillfälle till förkofran och mottagande af andliga välsignelser genom umgänge med troende och deltagande i därtill ägnade sammankomster. Hvad den senare punkten beträffade, framhölls, att missionärernas resor böra planläggas så, att äfven afsides belägna platser besökas, deras föredrag vara afsedda ej blott att intressera, utan äfven att uppbygga och väcka till hängifvenhet samt belysas genom exempel, berättelser, kartor o. d., slutligen

att det personliga umgänget bör tjäna till att sprida kunskap om arbetet och förhållandena på fältet samt sålunda gifva missionsvännerna anknytningspunkter för deras intresse. Angående frågan: »Huru skall man på missionsfältet behålla det andliga lifvets värme och kraft?» yttrades, att umgänge med Herren och stilla stunder inför honom, lifligare förbindelse med hemförsamlingen och medarbetare genom brefväxling och utbyte af tidningar samt innerligare gemenskap med den infödda församlingen för ömsesidig uppbyggelse borde kunna motverka det förslappande inflytandet af hedendom, ensamhet och ett pröfvande klimat. Om »Upprättandet af en gemensam medicinsk skola, där missionärerna kunna få en kort praktisk utbildning», samtalades äfven, och förordades anordnande af kurser för detta ändamål. Likaledes talades om »Huru missionärerna böra affatta sina bref, så att de väcka och underhålla kärlek till arbetet». Därvid påpekades vikten af att brefven blifva uttryck för den personliga erfarenheten och kunna leda till verksam förbön. Frågan: »Huru efterfölja Pauli exempel att blifva allt för alla?» besvarades så, att detta kan ske blott genom att man blir befriad från alla yttre band men i stället är Kristi lifegen.

Största intresset torde kanske hafva framkallats af de på olika dagar från olika fält framställda missionsbilderna. Det nu 200-åriga arbetet i Syd-Indien beskrefs såsom blomstrande, om än på sina platser infödda furstar motarbeta kristendomen, delvis emedan den nedbryter kastväsendet. På Ceylon arbetas hufvudsakligen bland de tamuler (somliga kristna, andra ej), som kommit från Indien för att söka anställning på téplantagerna, och denna verksamhet försvåras mycket af de förhållanden, under hvilka den måste bedrifvas. Äfven från Central-Indien hördes klagan öfver kast-bandet, som hindrat mången hindu från att bekänna sin tro på Kristus; men icke dess mindre går arbetet framåt, ej minst till följd af sjukvårdens och skolornas banbrytande inflytande.

Missionen bland bhilerna i nordvästra Indien är så ny, att föga mer än förberedande arbete kunnat utföras, men redan det, att missionärerna kunna bo bland dessa vilda stammar, att de vunnit deras förtroende och hafva tillfälle att undervisa dem, är lofvande, isynnerhet som de visat stor religiös mottaglighet, och äfven emedan deras kvinnor ej äro innestängda utan hafva samma frihet som männen att höra och lära. Arbetet bland Indiens kvinnor måste för öfrigt utföras af kvinnor. Stora områden äro alldeles tillslutna för manliga missionärer, men kvinliga sådana äga tillträde både bland hinduer och muhammedaner. De i missionsskolorna undervisade flickorna utföra sedan ett arbete i sina hem, hvarigenom ej blott kvinnorna utan äfven männen påverkas och nya dörrar sålunda ständigt öppnas för evangelium.

I Ost-Afrika har trots förföljelser och andra svårigheter uppväxt en liten församling af abessinier och somalier, somliga af dem friköpta slafvar, bland hvilka de bästa infödda medhjälparne blifvit funna. Missionen har lyckats få fast fot äfven bland Galla-folket men hindras ej blott af muhammedanerna utan kanske ännu mer af de koptiska prästernas afundsjuka.

Missionen i Kongo har vunnit stora framgångar, fastän det stora inre af landet alltjämt är nästan oberördt. Många församlingar hafva bildats, skolor upprättats och befolkningen i allmänhet blifvit mera arbetsam och pålitlig, hvarhelst kristendomens inflytande gjort sig gällande. Detsamma kan sägas om arbetet bland Zulufolket i Sydafrika, där dock verksamheten försvåras af rashatet mellan de infödda och europeerna. Tyvärr lägga dryckenskapen och de gudlösa hvitas dåliga föredöme äfven svåra hinder i vägen för arbetet, hvilket dock går framåt och undantränger hedendomen.

Från Ryssland berättades om stundisternas lidanden och det verk, de utfört, samt om arbetet bland armenierna. Protestanterna hafva nu omsider fått rättsligt erkännande och frihet till verksamhet, hvilka förmåner de också begagna sig af för att samlas till konferenser, upprätta ett seminarium och hålla bibelkurser. Bibeln har länge fått spridas, men folket måste läras att läsa den och ej blott betrakta den som en helig bok.

Missionsarbetet i Kina vid Jangtsekiang, Hoang-ho och på gränsen till Mongoliet beskrefs såsom stadt i ständigt framåtgående, men också just nu fordrande särskilda ansträngningar för att de tillfällen, som gifvas, ej må gå förlorade. Församlingsväsendet behöfver göras självständigt, församlingarna självfunderhållande och undervisningen af de kristnas barn bör sätta dessa i stånd att erhålla samma bildning, som erbjudes i statens hedniska skolor. Sedan Boxarupproret hafva stora förändringar skett inom samhällslifvet, och missionen i Kina har nu större möjligheter på alla verksamhetsområden, än hvad någonsin förr varit fallet.

I Japan har kristendomen vunnit fotfäste, och de kristna utöfva i förhållande till sitt antal mer inflytande på samhället än någon annan grupp eller klass. Särskildt ha den kristliga studentrörelsen och K. F. U. M. vunnit förtroende bland de styrande, hvilket också synes vara fallet i Kina.

I Kaukasien har verksamheten mestadels bedrifvits bland armenier och georgier samt andra till namnet kristna folk, och de omvända hafva lagts till förutvarande församlingar. Bland jesiderna, som äro djäfvulsdyrkare, har också arbetats i deras hemland på Ararat, och äfven bland dem har frukt vunnits.

Arbetet bland muhammedanerna i Ost-Turkestan har varit mycket hårdt om än ej alldeles lönlöst. Det är egentligen sjukvård och hungersnödshjälp, som öfvervunnit det motstånd, missionen fått röna både från folkets religiösa ledare och de kinesiska ämbetsmännen. På de sista åren har äfven arbete upptagits bland kineserna, och ganska många hafva kommit till tron.

Några drag ur en judemissionärs lif visade, huru han ständigt måste resa omkring, uppsöka judarne i deras kvarter i London, Paris, Buda-Pest och andra städer, tala med dem på deras språk och trots deras hat och fruktan sätta sig in i deras omständigheter för att äfven bland dem vinna några för Jesus.

Utom hvad här ofvan nämnts, höllos äfven under konferensen missionsföredrag i 14 kyrkor och andra samlingslokaler för att påminna de troende om hedningarnes nöd och Herrens kraf på sitt folk. Vidare hade en missionsetnografisk utställning anordnats med mycket rikhaltiga samlingar. Konferensen uttalade sig äfven för bildande af en missionsetnografisk förening, genom hvars organ kännedomen om gjorda upptäckter på detta fält skulle kunna spridas och bevaras för eftervärlden.

Tillfällen till sällskapligt umgänge gåfvos under konferensen, och det är att hoppas, att denna liksom den

första allmänna missionärskonferensen skall blifva till välsignelse för missionens sak, bidraga att öka de olika samfundens och föreningarnas ömsesidiga förståelse och göra Herrens namn allt mer äradt bland vårt folk och bland hedningarna.

C. F. B.

Småplock från missionärskonferensen i Shanghai.

Af *C. H. Tjäder.*

Att man i Kina på högre ort börjar alltmer inse kristendomens betydelse för Kinas land och folk, därom ivttnar bl. a. följande märkliga hälsning från den ryktbare vicekonungen i Chili till den i Shanghai församlade missionärskonferensen, framförd genom hans representant, den höge ämbetsmannen Chyng:

»I hafven under de flydda åren uppnått underbara resultat, framträngt till rikets aflägsnaste delar, burit många lidanden och genomgått många faror. I hafven ock blifvit rikligen belönade. Genom edert arbete i undervisningens tjänst och såsom läkare, ja, framför allt genom edra bemödanden att lindra mänsklighetens nöd och rädda människolif under hungersnöd och öfversvämning hafven I tillvunnit eder nationens djupt kända tack och tronens erkännande.»

— En annan hög ämbetsman, äfven han representant för en vicekonung, bad att få sluta sitt tal med en bön. »Måtte», sade han, »bekännarne af den kristna religionen på rätt sätt fortgå i sitt arbete! Må de få länge lefva och blifva delaktiga af de största möjliga välsignelser! Måtte himmelen höra mig och besvara denna min bön.»

* * *

Hvarje afton under konferensen blåste stadens militärkapell andliga hymner under en halftimmes tid före mötena i den stora rådhussalen. Här hölls äfven hvarje kväll föredrag öfver något med missionen besläktadt ämne.

* * *

Under den ytterst intressanta diskussionen, som fördes öfver frågan om *den kristna församlingen,* hvarvid frågan om sammanslutning särskildt kom på tal, gingo för en stund vågorna rätt höga i allas sinnen — det var en inre kraftmätning mellan de stora sällskapen — men liksom i ett fick Herrens Ande åter makten, och resultatet af diskussionen blef början till det närmande af hvarandra af de olika grenarna i den stora kyrkan, hvilket kanske var det mest glädjande under hela konferensen.

Bland de beslut, som fattades, var äfven det att bilda en förening under namn af »Kinesiska kristliga förbundet» (The Christian Federation of China). Detta förbunds uppgift skulle vara att befrämja och söka förverkliga tanken på sammanslutning och såmedelst påskynda Guds rikes utbredning i Kina.

* * *

Den kinesiska regeringen måste se en stor skillnad mellan protestanter och katoliker till följd af deras mer eller mindre öppna sätt att gå till väga. För det första har man aldrig hört, att katolikerna hålla några allmänna missionskonferenser, för det andra skulle näppeligen en regeringens representant tillåtas närvara vid sådana, af katoliker ledda förhandlingar.

I en af de resolutioner, konferensen antog, uttalades äfven ett tack till den kinesiska regeringen för det beskydd, som lämnats missionärerna, och uttrycktes den förhoppningen, att rättvisa och lagens skydd skulle af de lokala myndigheterna lämnas lika åt kristna och icke kristna, så att all mellankomst af missionärer i lagsaker måtte med det snaraste blifva helt och hållet obehöflig. Äfven uppmanades alla missionärer att vara vaksamma, på det att ej under det nuvarande nationella uppvaknandet den kristna kyrkan på något sätt komme att användas i revolutionens tjänst, att icke de infödda kristna genom okunnighet, oförstånd eller missriktadt nit blefve ledda till upproriskhet mot de styrande.

* * *

Till den kinesiska regeringen inlämnades äfven från konferensen ett s. k. memorial, hvari framhöllos den protestantiska missionens andliga och filantropiska motiv samt anhölls om beviljande af fullständig religionsfrihet och tillträde till alla statens ämbeten äfven för kristna.

* * *

Till de infödda kristna sändes af konferensen en skrifvelse, hvari bl. a. framhölls vikten af ett flitigt bibelstudium och en daglig familjeandakt, en frimodig bekännelse af Kristi namn i ord och handling samt moralens höjande eller personlig helgelse, så att det inför alla blefve uppenbart, att de i Kristus voro »nya människor». Vidare framhölls betydelsen af att församlingarna blefve självunderhållande, detta bl. a. såsom en förberedelse till självstyrelse; vidare önskvärdheten af att erhålla i allt lämpliga infödda pastorer och medhjälpare samt vikten af inbördes kärlek och förståelse mellan kineser och utländska missionsarbetare.

* * *

Till de olika missionerande kyrkorna i hemlanden ställde konferensen äfven en skrifvelse. Denna innehöll dels ett meddelande om hvad som redan utförts på missionsfältet, dels en uppmaning till Guds folk att mångdubbla sina ansträngningar för Kinas evangelisering.

* * *

Bland de många i missionens tjänst grånade kämpar, som deltogo i konferensen, var äfven den öfver 80 år gamle, silfverhårige, lärde *d:r W. A. P. Martin,* som varit öfver 50 år i Kina. Han är öfversättare af många bland de mest lyckade arbetena på det kinesiska talspråket och har under en följd af år varit rektor vid regeringens universitet i Peking.

* * *

I »Martyrernas minnessal» — den största samlingssalen i K. F. U. M:s nya byggnad i Shanghai — komma väggarna att prydas af stora mässingstaflor, bärande namnen på alla kända martyrer, kineser och utländingar, hvilka under de flydda hundra åren med sitt blod beseglat sitt vittnesbörd om Kristus.

Under konferensen hade man bakom plattformen på väggen en halfcirkelformig dekorering med följande latinska inskrift:

1807 Laus Deo 1907
Unum in Christo,

hvilket betyder: »Gud till pris, ett i Kristus». Också kände man, att dessa ord *nu* voro en större verklighet i allas hjärtan än någonsin tillförene. Med en skara af nära två hundra tusen döpta och mer än dubbelt så många i evangelium intresserade kineser, hvad böra vi ej bedja om och vänta af vår Gud att snart få se? O, Herre, sänd oss flere arbetare! Och du, kristne, som läser detta hemma i ditt eget upplysta land, har du någonsin uppriktigt frågat: »Hvad skall jag göra, Herre?» Apg. 22:10.

Brefafdelningen

Hoiang i juli 1907.

Kära missionsvänner!

Sista söndagen i april och första söndagen i maj hade vi de sedvanliga vårmötena, först i Peichuang (Pä-tjoang), sedan i Ishi.

Det kändes särdeles godt bland vännerna i Peichuang. En stillhetens ande rådde, och vi förnummo Herrens närvaro. »Främmande predikanter» funnos inga, men Herren var i de enfaldiga och utdelade själf sitt ord. Jag återgaf en predikan, som gjort mig själf mycket godt, och jag tror kineserna äfven fingo godt af den. Det var ett föredrag af Stuart Holden, hållet vid en Södertäljekonferens. Ingen misstänkte, att det var långods, mer än frk Forssberg, som tyckte, att hon kände igen tankarna. Sådana plagiat tror jag dock äro lofliga ibland, ja, ofta till mycken välsignelse.

Det var kärt att vid detta möte se den offervillighet, som uppenbarade sig hos de troende. De tecknade sig för omkr. 40 kr. för afbetalande af sin skuld å kapellet (inalles 300 kr.).

De troende i Suen-chuang (Soönn-tjoang), som också närvoro vid detta möte, stå utan samlingslokal, och det lades alla på hjärtat att bedja, att äfven de måtte få ett kapell. De ha sett sig om efter passande hus och ha nu fått erbjudan om ett på förpantning för omkring 100 kronor.

Mötet i Ishi var äfven godt. Utom från staden kommo deltagare från de återstående 3 kretsarne. Vi hade den glädjen att få döpa 7 personer, 4 män och 3 kvinnor. Af dessa voro 1 man och 2 kvinnor från Peichuang. En af männen hade varit yrkesspelare, och han hade rest omkring på marknader med sitt ambulatoriska spelhelvete. En dag fick han höra och läsa om Jesus såsom frälsare och såsom den, som hör bön. Från den dagen började han tillbedja honom och bad, att han ville välsigna hans handtverk (!) och låta honom förtjäna mycket pengar. Snart lärde han dock bättre känna Herren och förstod, att han icke är en syndatjänare. Men han ville ändå vara hans lärjunge, och icke en enda söndag var han borta från gudstjänsterna, som höllos 1 mil från hans hem. Nu är han frälst både från spelsynden och andra synder och är en lycklig människa.

Några dagar efter mötet i Ishi fick en af de äldsta troende i trakten hembud. Hans namn var Suen (Soönn). Han hade varit mycket klen en lång tid men ville så gärna vara med på mötet och kom därför åkande i en oxkärra tillsammans med några andra från sitt hus. Från mötet reste han hem på samma sätt den $2^1/_2$ mil långa vägen, och ett par dagar därefter dog han. Således från det jordiska mötet till stormötet däruppe! Han hade under ett par års tid varit evangelist hos oss och varit mycket nitisk att vittna för sanningen och förmana människor till bättring. Men lik Apollos behöfde han grundligare lära känna Herrens väg, ty det var alltid endast de elementära sanningarna han förkunnade. Vi försökte äfven mycket att bibringa honom litet mer bibelkunskap, och nog satt han med vidöppen mun och lyssnade — men föga kunde han behålla kvar. Nu har för honom det högre ljuset gått upp; nu känner han, såsom han är känd. Här var köttet svagt hos den gamle och kroppshyddan skröplig; nu går han från kraft till kraft i ljusets land.

De ordinarie predikoturerna hafva mest uppehållits af de infödda bröderna. Själf har jag i tur och ordning besökt de olika kretsarne i den mån, det varit mig möjligt. Fröken Forssberg har äfven gjort besök bland de troende. Må Herren snart återföra min medarbetare Andrew Ericsson hit, stärkt och arbetsför! Det är godt rum och arbete nog för två manliga arbetare i Ishi distrikt.

I slutet af juni lämnade jag och min familj Ishi och reste till Hoiang (Håjang) i Shensi för att här tillbringa den hetaste tiden. Hoiang ligger högt, och, ehuru temperaturen ej är så mycket lägre än i Ishi, göra dock de friska vindar, som blåsa här, att man mindre lider af värmen. Vi äro nu grannar med fru Inez Bölling, ja, hon kan nästan sägas vara vår värdinna, ty vi bo i hennes flickskolas lokal, då barnen på sommaren ha ferier.

Herren välsigne alla sina tjänare och tjänarinnor under sommaren, att solen ej må skada dem om dagen eller månen om natten, och att vi alla med stärkta krafter må möta höstens kraf!

Ringe brodern
Axel Hahne.

Evangelii segrande kraft i Uganda.

Af biskop *A. R. Tucker.*

I.

Vår Herres och Frälsares Jesu Kristi evangelium är ej ännu för gammalt. Kristi kors har ej förlorat sin kraft. Predikan om den korsfäste Kristus är än i dag Guds kraft till frälsning för hvar och en, som tror. Det

vittnesbörd, jag nu vill frambära, bör ej anses komma olägligt i vår tid, som är så full af hädelse, då till och med insiktsfulla män ej blygas för att predika läran om en svag och kraftlös Gud. Någon, jag tror det är Augustinus, har mycket träffande sagt, att vill man rätt förstå den Högstes makt, skall man se den i strid med mörkrets makt.

För tjugufem år sedan var Uganda ännu en af de mörkaste platser på vår jord, en af våldets hemskaste boningar. Blod flöt som vatten; otaliga människor offrades åt de onda andarne. Man berättar ännu, att vid konung Mtesas faders död öfver två tusen människolif offrades. Det var nämligen en urgammal sed att till den döde konungens ära döda massor af människor. Då konung Mtesa samlades till sina fäder blott en mansålder senare, förekom intet människooffer. Hvad var orsaken till denna förändring? Där fanns då ännu ej den brittiska regeringens starka arm, som förmådde hålla grymheten och det råa våldet i tygeln. Nej, men kristendomen hade trängt in i landet, och ehuru dess representanter blott voro två svaga missionärer, hade det evangelium, de förkunnade, en sådan kraft med sig, att den bortsopade uråldriga seder och bruk och gaf åt tusenden lifvets ovärderliga gåfva. »Ty fördenskull uppenbarades Guds Son, att han skulle tillintetgöra djäfvulens gärningar».

Missionär Mackay berättar, att konung Mtesa i sin tjänst hade sex tusen män, hvilkas uppgift det var att göra infall i de närgränsande staterna och röfva människor, som han sedan sålde till slafvar åt araberna. Ett gevär var det pris, som sattes på en fullväxt man eller kvinna; för en gosse eller flicka fick han hundra knallhattar, ett stycke rödt tyg eller litet krut. De, som sålunda såldes, släpades sedan den väl två hundra mil långa vägen till kusten. Vägens mödor kostade öfver två tredjedelar af slafvarne lifvet. De som öfverlefde dessa lidanden såldes till plantageägarne i Pemba och Zanzibar för att där gå ett lifslångt elände till mötes.

År 1892 uppstod en konflikt i landet. En slaf, som flytt, hade sökt skydd hos en kristen höfding. Hans muhammedanske ägare begärde hans utlämnande. Detta vägrades. Under de förvecklingar, som däraf följde, vände höfdingen sig till mig och begärde mitt råd. Jag frågade dem: »Hvad säger eder lag? Erkänner den slafveriet?» »Ja», svarade de. »Nåväl», återtog jag, »då finnes intet alternativ. Slafven måste utlämnas till sin ägare. Men ansen I, att eder lag ej är god, så råder jag eder att genast förändra den». Jag framställde därpå för dem evangelii lära i detta stycke, och sedan vi bedit, skildes vi åt. Efter tio dagar återkommo de till mig och medförde nu ett papper, innehållande följande: »Vi, öfverhöfdingar i Uganda, vilja fullkomligt afskaffa slafveriet och införa friheten. Därför hafva vi här gemensamt beslutat att lösa och frigifva alla våra slafvar. Här äro våra namn undertecknade». Fyrtio af Ugandas förnämsta höfdingar hade undertecknat dokumentet. Apolo Kagwa, konungens förste minister, var den förste, som skrifvit under. Kristi evangelium bevisar sin kraft, och slafveriets rysliga makt bortsopas som stoft för vinden. »Ty fördenskull uppenbarades Guds Son, att han skulle nedslå djäfvulens gärningar».

Men vi gå vidare. År 1890 fick jag kallelse att taga upp arbetet efter mina företrädare Hannington och Parker. Efter fem månaders färd från kusten nådde jag min bestämmelseort. Nu kan resan göras på järnväg på fyra dygn. Det fanns då endast två hundra kristna i landet. Nu har denna lilla skara vuxit upp till 60 tusen, en frukt af evangelii predikan. Då uppgick kommunikanternas antal till mellan sextio och sjuttio, nu räknar församlingen 16 tusen konfirmerade medlemmar, och på alla dessa har jag lagt händer.

Jag kan så väl se dem för mina ögon, dessa olyckliga offer för hednisk grymhet. Här är en man utan läppar, utan näsa och utan öron — stympad på sin ålderdom. Där kommer en, ledd af en annan — han har på konungens befallning fått sina ögon utstungna. Där böjer en annan knä vid altarringen och försöker taga emot det välsignade brödet med de stumpar, som äro kvar af hans armar — han blef stympad äfven han på befallning af den grymme konungen. Förkunna icke dessa fakta kraftigt den stora förändring, som skett i Uganda under denna tid af sexton år? Vid min ankomst voro blott fem män af landets egna söner sysselsatta med att undervisa sina landsmän i den sanning, de själfva anammat; nu arbeta mellan två och tre tusen män och kvinnor i evangelium icke blott i sitt eget land utan äfven i grannländerna. Alla dessa evangelister såväl som 32 infödda pastorer underhållas af de infödda kristna. Då fanns blott ett bönehus i landet, nu hafva vi öfver två tusen tempel — från det lilla kapellet med dess 30—40 sittplatser till den stora katedralen på Namirembe kulle, rymmande mellan fyra och fem tusen, och där under vanliga förhållanden bortåt 3,000 personer samlas till gudstjänst. Då fanns blott en handfull barn i skolorna, nu besökas endast småskolorna af omkring 420,000 lärjungar. Och hela denna verksamhet utgår från Ugandas kristna församling samt bekostas helt och hållet af de infödda själfva.

Detta ger oss en idé om den underbara förändring, som under dessa sexton år försiggått i Uganda. När jag genomreser landet i hela dess utsträckning, när jag bestiger dess sköna berg och besöker dess vackra dalar, öfverallt ringa dessa ord i mina öron: »Jesus har genom sin uppenbarelse nederslagit djäfvulens gärningar».

(Forts.).

Jesu religion och Konfucii religion.

En liten kinesisk flicka blef såsom helt späd utkastad på gatan af sina föräldrar, därför att hon var den tredje flickan i ordningen och de icke ville ha så många flickor. En missionär, tillhörande ett metodistmissionssällskap, förbarmade sig öfver den lilla utkastade varelsen och förde henne till missionsstationen, där hon på det kärleksfullaste vårdades. I missionens skola erhöll hon sedan undervisning. Såsom vuxen blef hon gift med en kinesisk pastor. Deras första barn, en dotter, kom som ung flicka till Amerika och tog där vid ett universitet i Philadelphia med stor utmärkelse läkareexamen. Af ett wesleyanskt kvinnligt missionssällskap erhöll hon sedan i uppdrag att grunda ett sjukhus för kvinnor i staden Nga Cheng i Kina. Under resan dit inträffade, att en rysk arbetare blef öfverkörd af tåget i närheten af San Francisco. Den skadade fördes in i en godsvagn. Den unga kinesiskan erbjöd sin hjälp och förband den stackars mannen på ett utmärkt sätt. En af de resande skrifver: »Hvilken missionspredikan var det ej blott att se denna kinesiska

kristna kvinnliga läkare på detta sätt i en amerikansk godsvagn hjälpa en skadad ryss!»

Vid sin ankomst till Kina mottogs d:r Li efter sin åttaåriga frånvaro på det hjärtligaste af anhöriga och vänner. Och nu befinner hon sig i sitt hemland för att lindra den fruktansvärda nöden bland sina kinesiska systrar. Konfucii anhängare tyckte icke, att hennes mor, då hon var en liten flicka, var värd att ens få lefva. Jesu efterföljare, som af sin mästare lärt, att kvinnan har lika stort värde som mannen, togo sig af den lilla värnlösa och föraktade. Och nu har af hennes dotter blifvit en framstående läkare, som räknar det som en glädje att få bispringa de elända. Huru olika är icke Jesu religion emot Konfucii!

För S. M. K:s Missions- och bönekretsar.

Broder Aug. Berg skrifver: »Ni tröttna väl alldeles på mitt ständiga rop efter flere arbetare. Flere hemresor förestå nog snart, och f. n. finnas ej krafter nog att fylla behofven. Låtom oss fortfarande enas om detta böneämne: *flere arbetare i den stora skörden*».

Andra böneämnen: Att Herren må förse med för missionen behöfliga medel.

Våra utresande systrar: M. Björklund, E. Hesse, A. Rosenius och M. Hultkrantz.

Redovisning

för influtna medel till "Svenska Missionen i Kina" under september månad 1907.

N:o		Kr. Ö.	Kr. Ö.
726.	J. O., Sthlm	25: —	
727.	Onämnd vid höstmötet	1: —	
728.	V. E—g.	10: —	
729.	Till de heligas behof af onämnd	10: —	
730.	P. G. P., Erikshill, Borås	100: —	
731.	E. B.,	5: —	
732.	L. L., Kristdala	5: —	
733.	R. G. gm E. R.	10: —	
734.	Ett par vänner i Falun gm E. E.	40: —	
735.	Kollekt vid Kinamötet på Kullen 1/9 A. D—n.	6: —	
736.	En missionsvän	5: —	
737.	Sparbössemedel fr. A. J. kr. 5; A. kr. 5; A. L. kr. kr. 5; A. R. kr. 10: 10	25: 10	
738.	M. B. gm M. B.	10: —	
739.	Försålda frimärken gm Expeditionen	6: 25	
740.	Virsjö arbetsfören. gm J. G. O., Malmbäck	20: —	
741.	Från Avesta gm E. F.	22: —	
742.	Sandseryd mfg Tabor gm J. T. J.	150: —	
745.	»Tackoffer»	40: —	
746.	Ett tackoffer från Sven i T—torp	5: —	
747.	M. L.	1: —	
748.	L. E., Sthlm	20: —	
749.	A. F. W., Gransbo gm K. B.	10: —	
750.	Matt. 28: 19	50: —	
754.	L. — K.	25: —	
755.	S. P., Norberg	25: —	
756.	N. S.	5: —	
758.	Från syföreningen i Lilla Ullevi gm A. S.	60: —	
759.	Auktionsmedel från Eksjö	237: 75	
760.	Från fyra små skolflickor	5: —	
761.	M. E., Västerås	10: —	
	Transport	934: 10	
	Transport	934: 10	
762.	Lilla Sv. Barntidningen, Jönköping	6: —	
763.	Lindes missionskrets gm J. E.	37: 75	
764.	K. A. D., Finland	3: 58	
768.	Tenhults jungfrufören. gm A. K.	75: —	
770.	Ett tackoffer af makarna O. & H. K.	10: —	
772.	Ps. 145: 18	500: —	
773.	A. G., Marieholm gm F. G. D.	10: —	
774.	Lilla Sv. Barntidningen, Jönköping	16: 10	
775.	K. E., Bennebol, Knutby	18: —	
776.	Onämnd gm. L.	2: 50	1,623: 03
	Särskilda ändamål:		
743.	Lilla Sv. Barntidningen, Jönköping, Skolfonden	5: —	
744.	Från bibelklassen gm I. P. till d:o	40: —	
751.	Från ss.-barnen i H. gm F. A., Broderud d:o	12: —	
752.	Lilla Sv. Barntidningen, Jönköping d:o	6: 58	
753.	H. Ö. till infödde evangelisters utbildning	1,000: —	
757.	I. L. till inf. evangelist	15: —	
765.	Från Lunds missionssällskap till de hungersnödslidande gm G. H.	100: —	
766.	Till N. Högman, att användas efter godtycke	10: —	
767.	Till underhåll af 4 skolgossar i Ishi gosskola, H. gm J. R.	200: —	
769.	E. O. U. till inf. evangelist i Hancheng	50: —	
771.	Från en ss. i Ystad gm S. L.	8: —	
776.	Onämnd gm. L.	2: 50	
777.	Ett tackoffer Herranom, 1 Krön. 29:14, till Bibel- och traktatspridning	300: —	
778.	Ett tackoffer Herranom, 1 Krön 29:14, till Evangelist- och Bibelkvinnoverksamhet	300: —	2,046: 58
	Summa kr. för sept.		3,669: 61
	Under jan.—aug. månader kr.		59,399: 66
	Under jan.—sept. månader kr.		63,069: 27

Med varmt tack till hvarje gifvare.

Ur djupen ropar jag till dig, Herre! Herre, hör min röst, må dina öron akta på mina böners ljud! — Jag väntar efter Herren; min själ väntar, och jag hoppas på hans ord. Ps. 130: 1, 2, 5.

Svenska Missionens i Kina

Expedition, 8 Malmtorgsgatan 2 tr., är öppen alla hvardagar från kl. 10.30 f. m. till 3 e. m.

Missionens bönemöten återupptagas från och med den 1:sta. okt. och hållas alla tisdagar kl. 6.30—7.30 e. m. i kyrkan vid Floragatan. Missionsvänner äro mycket välkomna till mötena. Ps. 145:18. Sångboken Hemlandstoner användes.

De behöfva icke gå bort. Gifven I dem att äta.

På många vänners anhållan har det lilla upprop, som under nämnda rubrik var infördt i n:r 1 af S. L., nu utgifvits i särtryck samt kan gratis erhållas på Svenska Missionens i Kina expedition. Förvisso skola många af missionens vänner med glädje söka sprida den lilla skriften, som särskildt väl lämpar sig att lägga inuti bref.

Stockholm, Svenska Boktryckeri-Aktiebolaget 1907.

12. Årg. 15 Okt. 1907. Pren.-pris 1: 35.

以便以設耳

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

耶和華以拉

Utgifvare: Kom. för Sv. Missionen i Kina. | Redaktör: Josef Holmgren. | Expedition: *Malmtorgsgatan 8.* | Telefon: Riks. 4459. Allm. Brunkeb. 1735.

Från en kinesisk teaterföreställning.
(Se sid. 158).

Innehåll:

Förbönens betydelse i missionsarbetet. — Missionsbilder från Svenska Missionens i Kina fält. — Axplock från Tungchow-fu. — Utdrag ur bref. — Evangelii segrande kraft i Uganda. — Närmare Gud. — Kinesiska tänkespråk. — Strödda missionsunderrättelser. — För S. M. K:s Missions- och bönekretsar.

Kommittéen för "Svenska Missionen i Kina", Stockholm Malmtorgsgatan 8, 2 tr.

Förbönens betydelse i missionsarbetet.*

I.

För att få en fast utgångspunkt för behandlingen af detta viktiga ämne vilja vi först se till, hvilken betydelse förbönen haft i Guds rikes historia, sådan denna är tecknad för oss i de heliga skrifterna.

Redan på de första bladen af denna historia träder oss till mötes en man, som af Herren icke blott fick det löftet, att han själf skulle få ärfva välsignelse, utan också fick till uppgift att förmedla denna välsignelse till hela människosläktet. Var det ej en innerlig åstundan att kunna efter Guds vilja fylla denna uppgift, som kom Abraham att känna ett så starkt behof af gemenskap med Herren, en gemenskap så innerlig, att den förskaffat honom namnet »Guds vän» och gifvit Herren själf anledning att betyga: Kan jag väl dölja för Abraham, hvad jag ämnar göra? Var det ej som medveten bärare af denna höga kallelse och dessa stora löften samt på grund af sin rika erfarenhet i bönegemenskapen med Gud, som han med en sådan trosfrimodighet kunde träda emellan för Sodom och Gomorra? Det är för sådana, själar, Herren uppenbarar sig; det är åt sådana, han ger bestämd vink och kallelse, då han vill, att de skola inträda i förbönens heliga tjänst.

Och Moses, som fick det vittnesbördet, att han var trogen i hela Guds hus såsom tjänare, och som af Gud insattes såsom medlare för förbundet vid Sinai, hur utförde han sin tjänst? Följ honom, då han drar sig undan till tältet för att stå ansikte mot ansikte med Herren med Israels synd och Israels nöd på sitt hjärta, eller se honom, då han ligger i stoftet fyrtio dagar och fyrtio nätter för att söka afvända Guds vrede mot Israels barn och tillförsäkra dem Guds personliga närvaro och ledning, eller då han står där på berget och med sina uppräckta bönearmar utför striden mot Guds folks fiender. Alltid var det på förbönens väg, han gick fram mot sitt mål. I samma anda lefde och verkade profeten Samuel, och utförde han sitt höga uppdrag. Han hade fått till uppgift att leda det affälliga Israel tillbaka till Herren och att befria dem från det förnedrande och tryckande träldomsok, deras fiender lagt på deras hals. För detta ändamål sammankallade han Israel till Mizpa för att, såsom det heter, bedja för dem. Med sin förbön vann han där en dubbel seger. Israels barns hjärtan böjdes i ånger och bekännelse inför Herren, och filisteerna blefvo så i grund slagna, att de aldrig mer, så länge Samuel lefde, beträdde Israels område. Sin kallelse att vara förebedjare fattade profeten så allvarligt, att han själf betygar: »Vare det fjärran från mig, att jag skulle så synda mot Herren, att jag skulle aflåta att bedja för eder».

Hur Elias utförde sitt svåra väktarekall, är oss alla bekant. Med sin bön tillslöt han himmelen, med sin bön öppnade han den åter, och med kraften af sin förbön bragte han det trotsiga, afgudiska Israel ned på knä inför Herren på Karmel.

Vi hämta ännu ett exempel från den gammaltestamentliga historien: profeten Daniel, han som i det 14:de kap. af Hesekiels profetia af Herren själf får ett enastående vittnesbörd. Vi göra väl uti att noggrant läsa och öfvertänka de nionde och tionde kapitlen i Daniels profetia. Gif noga akt på hur han studerar det profetiska ordet! Se, hur han vänder sitt ansikte till Herren för att vinnlägga sig om bön och åkallan i fasta, säck och aska och märk, hur den himmelska världen sättes i rörelse på grund af hans förbön för Israel! Så mäktig han än var i världen, så lätt det hade varit för honom att föra sitt folks talan vid den persiske konungens hof, valde han dock att i förbön lägga den på sin Guds hjärta.

Vår Frälsare själf gick trots sin säregna ställning såsom Guds egen Son samma väg vid utförandet af sin gudomliga frälsaregärning. Åter och åter läsa vi i evangelium dessa ord: »och där *bad* han». Och med sin öfversteprästerliga bön afslutade han sitt verksamma lif. Hans sändebud till hedningarna, aposteln Paulus, utförde sitt uppdrag i samma anda. I Kolosserbrefvets första kapitel angifver han karaktären af sin verksamhet med dessa ord: »Jag arbetar och kämpar efter hans verkan». Och hvilken kamp, han där menar, förstå vi, om vi läsa det som följer.

Den första kristna kyrkan, sådan den är tecknad i Apostlagärningarna, är en *missionerande* kyrka, därför att den är en *bedjande* kyrka. Förbönen var den verksamma kraften i hennes missionsgärning. Under bön bekläddes församlingen med den Helige Andes kraft; genom förbön var det, apostlarne fingo frimodighet att tala Guds ord; genom förbön gafs dem kraft att med tecken och under förhärliga Jesu Kristi namn; genom förbön föllo kedjorna af den fängslade Petrus, och öppnades de massiva järnportarne till hans fängelse; under bön var det, de första hednamissionärerna på Guds Andes befallning afskildes och utsändes; genom församlingens förbön öppnades ordets dörr för dem bland hedningarne, och denna förbön var det, som gjorde, att de kunde med sådan framgång både grundlägga och stadfästa kristna församlingar i hela den då kända världen.

Låt oss nu gå att i ljuset af dessa Skriftens vittnesbörd taga vår missionsgärning i skärskådande! Vi hafva fattat, att ordet: »I skolen vara mina vittnen», gäller äfven oss, och att vi ej skola stanna med vittnesbördet i vår närmaste omgifning utan låta kraften däraf kännas ända till jordens yttersta ändar. Vi känna som vår uppgift att predika Kristus, där hans namn ännu icke är nämndt eller endast ofullkomligt kändt, att med hans evangelii ljus skingra hedendomens mörker, att tränga in i satans starkaste fästen och intaga dem för Jesus, att grundlägga och uppbygga en Guds församling bland hedningarna och arbeta för att kunna framställa den helig och ostrafflig vid Jesu Kristi tillkommelse.

* Föredrag af E. Folke vid andra allmänna svenska missionärskonferensen i Stockholm.

För att fyllla vår uppgift ha vi bildat missionssällskap. Vi ha skapat organisationer, vi ha gjort mycket för att väcka intresse för missionen, vi ha missionsföreningar, vi ha arbetsföreningar, vi anordna missionsauktioner, vi ställa till musik- och kaffefester — allt för missionen. Och så utsända vi missionärer, bygga stationer och upprätta skolor — icke kan man säga, att det saknas intresse ibland oss. Tvärtom kan man förvåna sig öfver missionsintressets kraftiga tillväxt och lifaktighet. Men äro vi *fullt* nöjda med utvecklingen? Nej, nöjda äro vi ej. Vi känna, att uppgifterna växt under våra händer, vi känna behof af flera arbetare och större resurser, men det var nu ej detta, jag menade, utan om vi äro verkligen nöjda med den karaktär, missionsarbetet fått under våra händer. Karaktären af vår verksamhet för missionen är en viktig fråga, det är en lifsfråga, ty äfven här gäller den lagen: »Hvad en människa sår, det skall hon ock skörda». Herren har, såsom vi sett, i sitt ord gifvit tydligt tillkänna, att han vill, att hans rikssak skall föras fram med kraften af trons bön. Kunna vi säga, att det är karaktären på vår missionsverksamhet, att den är född och buren af kraften af trons bön? En Herrens tjänare har sagt: »Herren kommer att i denna tid sätta sin församling på prof, huru hon ställer sig till frågan om böneumgänge med honom. Stora äro de faror, som här lura på oss. Djäfvulen använder ej längre samma metoder som under medeltiden för att leda kyrkan på villospår. Den metod, han nu använder, är att sätta igång så många organisationer, att de kristna ej få någon tid till böneumgänge med Herren. Öfverallt höres rasslet af den kristna kyrkans invecklade och storartade maskineri. Och där församlingen är så upptagen med sin verksamhet, att hon ej har tid till umgänge med Gud i bön, står världen och betraktar henne med hånlöje. Den hjälper henne på hennes basarer, men stannar borta från hennes bönemöten. O, att Herren finge återföra oss till verklig bönegemenskap med sig själf! O, att vi kunde återgå till den forna tiden och taga oss tid till att i stilla tillbedjan, såsom Abraham gjorde, stå kvar inför Herren, eller som Maria sitta vid hans fötter! Olyckan är, att vi skatta så mycket åt tidsandan. Den församling, som tar sig tid till böneumgänge med Gud, är en stark församling. Goda finanser och en stor numerär, hvad värde har sådant? Det är endast i bönegemenskap med Herren, tjänandet vinner sin kraft och sin fulländning.»

Dessa äro allvarligt manande ord. Hafva de möjligen någon tillämpning på oss, eller kunna vi säga, att vi äro fullt fria från frestelsen att lägga för mycken vikt vid sådant som organisationer och dylikt? Ha vi ej genom att tid efter annan söka vårt stöd i sådant förryckt den ordning, Gud har fastställt för de verkande krafterna i sitt rike och därigenom kommit till korta i vår verksamhet? Ja, nog hafva vi kommit till korta. Stanna för, hur litet som blifvit gjordt, och hur mycket som ännu återstår, hur otillräckliga de krafter äro, vi förfoga öfver, och hur liten utsikt förefinnes, att församlingen skall bli villig till att helt ställa sig och sina ägodelar till Guds förfogande! Lägg därtill vår oförmåga att ingjuta ny eld vare sig i församlingen i hemlandet eller i verket därute, och vi skola mer och mer känna vår brist och oduglighet och vårt absoluta beroende af den gudomliga kraft. Herren utlofvat såsom svar på trons bön. Och då hafva vi blott *en* utväg nämligen att i likhet med Daniel börja *vinnlägga oss* om bön, bedja Gud lära oss att som Paulus *kämpa i bön* för missionsverket. »Vår hjälp kommer från Herren, som gjort himmel och jord.»

Ja, ingenting annat än uthållig förbön kan lösa missionsproblemet i vår tid.

Missionsbilder från Svenska Missionens i Kina fält.

I.*

Det torde vara bekant för de flesta af missionens vänner i Sverige, att detta missionsfält är beläget i hjärtat af Egentliga Kinas norra hälft vid Gula flodens krökning från sydlig till östlig riktning, och att det omfattar delar af de tre provinserna Shansi, Shensi och Honan. Denna flod och de berg, som bestämma dess lopp, bilda ganska skarpt markerade gränser mellan provinserna, och den härigenom uppkomna historiska delningen såväl som de olika existensvillkoren hafva i sin ordning frambragt utpräglade olikheter i folkkaraktären. Alla tre provinserna dela äran af att hafva varit skådeplatsen för de första historiska kejsarnes storverk omkring 4,000 år tillbaka samt vimla af legender om deras och senare härskares bedrifter. Följden är en betydlig andryghet, hvilken i Shensi på den stora slätten stärkts genom landets naturliga rikedom och befolkningens efter kinesiska begrepp höga bildningsgrad, så att alla främlingar anses de infödda i alla afseenden underlägsna. I Shansi återigen har under tidernas lopp utvecklats ett starkt affärsgeni, och om än främlingen aktas lika ringa, så behandlas han i allmänhet med mera hänsyn, emedan hvar och en vill draga nytta af honom. Shansi-bon är också ofta mera berest om än mindre beläst än grannen i Shensi. Se vi slutligen på Honan, så finna vi, att en karg natur och hårdt arbete hafva frambragt ett obändigt sinnelag och böjelse för röfveri samt brist på belefvenhet men å andra sidan äfven oberoende och frihetskärlek. Som emellertid männen, särskildt de yngre, i mycket stor utsträckning måste söka sin utkomst i angränsande provinser såsom åkerbruksarbetare, tegelbrännare, smeder och dylikt fostras en viss tolerans mot främlingar, hvilken ofta kommit oss till godo.

Fastän arbetet genom dessa förhållanden blir något olikartadt i de olika provinserna, och fastän de tjugu år, som förgått sedan missionens grundläggning, sett betydliga förändringar på alla områden och ej minst beträffande kinesernas uppskattande af utlandet och hvad därifrån kommer, så gälla dock öfverallt och ännu i dag

* Föredrag under missionärskonferensen af C. Blom.

samma grundregler för missionsarbetets bedrifvande. Vid betraktande af detta missionsarbete bör man dock minnas, att detsamma naturligen sönderfaller i två stora hufvudgrenar, nämligen evangelisering och församlingsvård. Alldenstund Svenska missionens i Kina fält hittills varit i det närmaste oberördt af andra missionssällskaps verksamhet, och vi själfva blott hunnit ytligt bearbeta det ungefär 1,000 kvadratmil omfattande fältet med dess omkring 5 millioner inbyggare, har emellertid under den tid, som gått, evangelisationsarbetet i öfvervägande grad tagit vår uppmärksamhet i anspråk. Men på sista tiden har den unga församlingens behof af vård och ledning i sin utveckling lagt sig kräfvande i dagen och mera omsorg måst ägnas åt denna del af verksamheten.

Bland de grundläggande verksamhetsgrenarna intaga resepredikan och opieasylarbete de främsta platserna och hafva tillsammans beredt jordmånen vid öppnandet af alla våra stationer. Med resepredikan förstår man då icke en resa efter program från plats till plats med vissa föredrag på vissa bestämda lokaler utan en färd, ofta till fots, på mer eller mindre banade vägar från by till by med värdshusgården eller gatan till predikolokal och till åhörare vägfarande och byinvånare, lockade af nyfikenhet. Och föredraget? — Ja, det blir ofta i samtalsform med hvad som i omgifningen eller genom någon tilldragelse kan erbjuda sig såsom utgångspunkt, och gudomen, vedergällningen, frälsningen o s. v. som föremål. Ur lifvet hämtade exempel, belysande afgudadyrkan, opierökning, spel och andra laster få ej saknas, hvarjämte ordspråk och citat ur de klassiska skrifterna bidraga att stämma åhörarne till förmån för talaren och ofta antagas såsom afgörande bevis i fall, där vanlig logik skulle vara fåfäng. Angående språket gäller det att uttrycka sig så enkelt och alldagligt som möjligt, ty flertalet åhörare torde ej kunna läsa och hafva kanske sällan eller aldrig hört annat än platsens dialekt samt skulle bortstötas eller åtminstone ingifvas misstro genom ovanliga eller högtrafvande talesätt. Tillfällen till enskilda samtal gifvas äfven ofta på dessa resor, då man kan fullständigare bemöta tvifvel och inkast samt sålunda vinna intresse och förtroende.

Vid det första besök, som aflades i Tung-chow-fu (Tong-djå-fo), vanns sålunda en bland provinsen Shensis lärdaste män, läraren Fann. Efter att hafva hört ordet och vidare genom samtal öfvertygats om, att evangelium var värdt att undersökas, begärde han att få ett exemplar af Nya testamentet till påseende, och detta läste han under tre dygn nästan utan uppehåll, hvarpå han kom tillbaka till missionären och bekände sin tro på Jesus. För denna tro led han ej blott hån och skam utan äfven verklig förföljelse i sin hemtrakt, blef beröfvad sin litterära grad och det stipendium, som följt med densamma, samt utsattes för en mängd trakasserier. När under Boxarförföljelserna alla andra drogo sig från missionärerna, blef han kvar och anskaffade åt dem med fara för sitt eget lif de nödvändigaste lifsförnödenheterna. Han förklarade för mig, att han hellre ville dö under utförandet af denna tjänst än lefva i medvetande om att ej hafva gjort sin plikt. Han dog äfven på sin post, fastän ingen vet, hvad dödsorsaken egentligen var.

Resepredikan, den enklaste formen af missionsarbetet, modifieras sedan snart sagdt i oändlighet och sammanknytes med andra grenar af verksamheten. Så är förhållandet med t. ex. marknadbesöken. Under vintern hållas nämligen landet rundt i de viktigare byarna såväl som i städerna vissa dagar i hvarje månad ett slags marknader eller torgdagar, då befolkningen samlas till varuutbyte. Om man tager reda på data för dessa torgdagar, kan man gå dag för dag från den ena platsen till den andra och alltid vara viss på att finna åhörareskaran samlad. Liknande möjligheter finna vi, där vid afgudafester eller andra tillfällen af lokalt intresse teatersällskap engagerats att uppträda i templen eller för ändamålet uppsatta tält. Dessa sammankomster räcka vanligen i tre dagar, och folket går, snart sagdt, man ur huse från den omgifvande trakten för att öfvervara föreställningarna. Som buddhaistiska och taoistiska predikanter också begagna sig af dessa tillfällen att förkunna sina läror, så förefaller det ingen underligt, om äfven missionärerna och deras medhjälpare äro tillstädes. Dock måste man iakttaga stor försiktighet, ty den värmda nationalkänslan och det religiösa nitet, som helt naturligt äfven upphettas något under högtidligheterna, kunna lätt flamma upp. Detta gäller i ännu högre grad om de pilgrimståg, som årligen företagas till vissa heliga orter, men å andra sidan finner man i allmänhet, att män och ännu mera måhända kvinnor, som tagit afgudadyrkan på allvar, hafva ett öppnare sinne för kristendomens sanningar, och, en gång gripna däraf, blifva mera helhjärtade kristna än andra, som varit slappa i sin hedniska gudstjänst.

En af våra infödda medhjälpare sammanträffade på en marknad med tre unga taoistpredikanter, hvilka samtalade om sina medel att förandliga den materiella kroppen och så vinna evigt lif. Han bad om tillstånd att deltaga i samtalet och framställde därpå läran om Jesu seger öfver döden, och huru evigt lif gifves dem, som tro på honom. När han slutat, omringade de honom och uttryckte sin stora glädje öfver hvad de hört samt begärde att få veta, ur hvilken bok han hämtat så djup kunskap. Själfva hade de aldrig hört om detta eller läst därom i sina heliga böcker. Med tacksamhet togo de äfven emot det Nya testamente, som han gaf dem.

Vissa marknader pågå längre tid, från en vecka till öfver en månad, och till dem samlas köpmän från många provinser såväl som traktens befolkning, hvarför de erbjuda goda tillfällen att sprida budskapet vida omkring. För detta ändamål komma våra tält väl till pass, ty i dem får man en viss grad af stillhet trots larmet utomkring, och mången har där sökt hvila till kroppen för en stund men därjämte fått ro till sin själ. Genom målningar på tältets väggar eller på särskilda dukar framställas tilldragelser ur den heliga historien; dessa bidraga att fästa den genom musik och sång väckta uppmärksamheten, och korta, i rask följd efter hvarandra kommande föredrag klargöra intrycken, hvarpå ofta personligt samtal leder den hörande till att mottaga budskapet för sig själf.

Evangelisten Kungs omvändelse är ett slående exempel härpå. Född och uppväxt bland Yamen-betjänte hade han druckit till dräggen af alla njutningar, som stå sådana till buds, samt sedan, trött på detta lif, en tid varit en taoistpräst lärjunge. Sedd på närmare håll föll emellertid lärarens helgongloria bort, och Kung återvände till sitt förra lif samt blef befälhafvare öfver en mandarins lifvakt. Tillsammans med några vänner gick

han en gång förbi vårt predikotält. Det föll honom då in att gå och höra på därinne. Han satt kvar och lyssnade begärligt till budskapet om frälsning från synden men undrade, om det kunde gå för en så djupt fallen stackare som han att få del däraf. Genom enskildt samtal fick han likväl sin klentro i detta afseende häfd och gick därpå direkt hem och förstörde opielampan och pipan samt förklarade för sin gamla mor, att han nu skulle lita på Gud. Äfven sin tjänst afsade han sig, emedan det var omöjligt att i densamma efterlefva Guds bud. Hans lif har äfven sedan varit växlingsrikt, men Herren har hulpit, och han står kvar som ett af bevisen på att denna verksamhet är fruktbärande.

Tältpredikan har också med fördel användts vid de tills för ett par år sedan årligen förekommande examina, då tusentals studerande samlades från landsbygden för att i sina respektive städer söka vinna de där till några få af lyckan gynnade individer utdelade knapparna, betecknande litterär grad. Vid dessa tillfällen tillhandahölls de besökande kristlig litteratur, och stundom utdelades särskildt för de studerande skrifna traktater och delar af bibeln. — Härmed hafva vi kommit in på skriftspridandet, hvilket har sin särskilda plats i reseverksamheten. Dess uppgift är i första hand att befästa ett genom predikan eller samtal åstadkommet ytligt intryck, vidare att gifva grundligare undervisning än som kan meddelas muntligen under en kort samvaro samt att väcka uppmärksamhet och intresse hos många, som ej kunna nås personligen. På en predikoresa medför man därför alltid ett lager af bibeldelar och traktater till försäljning samt plakat till uppklistring. Dessa sistnämnda tjäna ej blott som lockelser till samling och utgångspunkt för predikan utan kvarsitta, när man rest från platsen, som en påminnelse om det förkunnade ordet och läsas äfven af många, som kanske aldrig hört eller sett en missionär.

Vid ett tillfälle upptäcktes i ett värdshus en sådan traktat, som enligt påskrifvet årtal setat uppklistrad i sju års tid utan att hafva sönderrifvits eller afsiktligen nedsmutsats. Huru många resande hade ej under denna tid läst densamma, och hvem kan beräkna inflytandet af denna tysta budbärare!

Som skriftspridning är ett ganska tidsödande arbete och kan utföras äfven af personer, som sakna egentliga predikogåfvor, användas i ganska stor utsträckning s. k. bokspridare eller kolportörer, hvilka träget vandra omkring, säljande de genom bibel- och traktatsällskapens försorg mot billigt pris missionärer tillhandahållna skrifterna. Blott undantagsvis skänkas böcker bort, ty erfarenheten har visat, att en bok värderas i förhållande till det pris, som betalts för densamma, men å andra sidan få prisen ej vara afskräckande höga, hvarför både traktater och i synnerhet bibeldelar säljas långt under tryckningspriset. Med de senare följer ofta en kortfattad inledning till skriften eller någon annan liten bok, som kan hjälpa läsaren att förstå bibelordets andemening, men äfven utan sådan vägledning hafva många direkt ur bibeln mottagit evangeliet om frälsning genom Jesus Kristus. Ett Markus-evangelium kom en gång på ett annat sätt i händerna på en religiöst intresserad man. Han läste det och samtalade med vänner och grannar om dess innehåll, och efterhand började en liten skara samlas för att tillbedja Gud. När missionärer omsider kommo, funno de en församling, som visserligen ej hade mer än denna lilla del af bibeln, men som sökte efterlefva den, och ännu i dag är församlingen på denna plats en bland de mest lifaktiga och bibeltrogna i trakten. Så t. ex. gifva de kristna där tionde ej blott af all sin egendom, utan äfven af församlingen på så sätt, att hvar tionde församlingsmedlem afskiljes att under ett års tid tjänstgöra som evangelist, hvarunder hans underhåll bestrides af de andra nio.

Sådana exempel äro emellertid ganska sällsynta. I allmänhet behöfves mera personligt inflytande, och tillfälle att utöfva sådant beredes på stationerna och utstationerna samt ej minst i asylerna. I asylen stannar en patient från tio dagar till en månad eller mera, hvarunder han eller hon afvänjes från opierökningen, deltager i husandakten, får lära sig sånger och rimmade traktater och äfven genom umgänge med asylföreståndaren och andra arbetare föres in i gemenskap med de troende. Som dessa asyler kunna göras till en viss grad självfunderhållande och ej nödvändigt behöfva vara under missionärens omedelbara tillsyn, hafva sådana upprättats i ganska stort antal på landsbygden, där de bilda samlingspunkter för de intresserade och i sinom tid utvecklas till verksamhetscentra för små landtförsamlingar. Ett mycket stort antal medlemmar af den närvarande församlingen på vårt fält ha vunnits genom asylarbetet. Dessa äro antingen opierökare, som där blifvit kurerade, eller ock tillfälliga besökande och åhörare vid andaktsstunderna.

Den välkände gudsmannen pastor Hsi använde dessa asyler i mycket stor utsträckning i sitt arbete, och äfven efter hans bortgång hafva de flesta af hans asyler uppehållits af en förening af ledande kristna i hans hemtrakt, dock med understöd af missionsmedel, alldenstund de alltid gå med någon förlust.

Emedan opiepatienterna under afvänjandet äro utsatta för hvarjehanda krämpor, måste asylföreståndaren vara i besittning af någon medicinsk kunskap och försedd med en del läkemedel. Snart får han namn om sig som läkare, och patienter, lidande af alla slags åkommor, infinna sig, hvarigenom asylens användning som evangeliseringsmedium betydligt utvidgas. Äfven utan sammanhang med asyl har läkareverksamhet bedrifvits, och därigenom har misstro undanröjts och ha vänner vunnits, fastän bristande utbildning och bristande tid strängt begränsat denna viktiga verksamhetsgren.

Axplock från Tung-chow-fu (Tong-djå-fu).

Då man under sommaren tvingas att hålla sig hemma och verksamheten på grund af pågående jordbruksarbete delvis stannar af, får man ej mycket af intresse att meddela från hufvudstationen.

Jag vill dock ej underlåta att inför eder, missionsvänner, prisa Herren för hans nåd att till hälsan bevara min hustru och mig under den heta sommar, vi haft. — Juli och augusti äro alltid farliga, och jag kan ej undertrycka en bäfvan, då den tiden nalkas: skall månne vår lilla krets skonas, eller skola vi snart få höra, att någon af de våra ligger nedbruten?

De vanliga sommarsjukdomarna: febrar, magsjukdomar och bölder ha i år grasserat svårt bland folket omkring oss. Innerligt tacksamma ha vi känt oss, att inga sorgeposter ha anländt från stationerna. En stor del af syskonen ha varit lyckliga att finna svala tillflyktsorter på olika platser.

* * *

Hveteskörden, som inbärgades i juni, har varit mycket god i södra Shansi och Shensi. Tillräckligt med regn kom också under juli för att på de flesta trakter möjliggöra andra sådden. I början af augusti kommo sedan de efterlängtade höstregnen med några dagars mellanrum. Landet här i Shensi prunkar nu i den yppigaste grönska. Majs, hirs, durrha, bomull och bönor betäcka fälten i ymnig rikedom, omväxlande med indigo, tobak, spansk peppar, hampa och grönsaker. Sådana skördeutsikter har man ej haft på länge. Däröfver böra äfven vi af hjärtat glädja oss, ty i och med välståndet försvinner knotet öfver skattebördorna och därmed också den förnämsta anledningen till upplopp, liknande det, som förekom i januari detta år.

* * *

Ack, att blott opiet vore borta! Försök att minska opieförbrukningen och äfven opieodlingen göras af myndigheterna på flera trakter närmare kusten. Men härinne i landet, där man icke är besvärad af utländska ministrars inkvisitioner i opiefrågan, göra myndigheterna ingenting annat än förmana folket att afvänja sig från lasten — under det opieodling tillåtes och beskattas som förut. Tre härad i Tong-djå-distriktet äro särskildt hemfallna åt opieodling. I häradet närmast Tong-djå brukas 10,000 kinesiska tunnland af jorden till odling af opium och i Hua-djå-distriktet, som har samma storlek (800 byar), beräknar man, att tre gånger så mycket opium odlas och sprides öfver provinsen. Huru mycket fattigdom, fysisk och andlig slapphet, som kommit häraf, är ej lätt att beräkna; dock synes allt framåtskridande för folket i dess helhet omöjligt, så länge det ligger kvar i opiebojan.

* * *

I början af augusti fick jag besök af en af evangelisterna i Huachow (Hua-djå), som omtalade, att där skulle hållas teaterföreställningar flera dagar. Kao hade lofvat medtaga sitt predikotält, och andra bröder hade lofvat sin medverkan. Uang begärde nu också min. Som svalka inträdt efter regnen, lofvade jag rida dit; vägarna voro nämligen för svåra för vagn.

Besöket i Hua-djå ligger nu bakom mig. Det var en oerhördt ansträngande tid både på grund af hettan, som före min afresa återkom i hela sin styrka, och på grund af svårigheten att vinna folkets öra. Teaterplatsen var en riktig fåfängans marknad.

Jag har lust att försöka gifva eder en föreställning om det hela. En millionärsänka blef efter storskolans i staden förstöring sistlidne januari ombedd att bekosta dess restaurering. Hon vägrade först, men samtyckte sedan med villkor, att regeringens erkännande skulle gifvas, och att dessutom en äreport af sten skulle uppresas till hennes minne. Nu hade den kejserliga belöningen kommit: hon hade blifvit upphöjd till samma rang som en första klassens mandarin med rätt att bära den guldsirade mössa och dräkt, som därtill höra. För att högtidlighålla denna händelse hade hon nu inbjudit allmänheten till teaterföreställningar utanför sin by, belägen 25 minuters väg utanför Hua-djå.

Redan på långt afstånd såg man fem höga paviljonger resa sig öfver trädtopparna. De voro byggda af stänger och halmmattor. Framsidorna voro i tempelstil med massiva bjälkar och pelare (af papper) samt så rikt och brokigt virade med band, målningar, bandrosetter, tygtapeter, kulörta lyktor, förgylda drakar m. m., som endast en kines kan göra det. Nedre våningen i hvarje paviljong hade en stor estrad: teaterscenen.

Ett stycke därifrån voro andra paviljonger uppförda, bildande en gård. I båda sidohusen voro ett tjogtal stora röda trätaflor uppställda, bärande i guldskrift de utmärkelser, familjen under olika tider fått mottaga. Den värda fruns dräkt och mössa, hörande till andra graden, funnos utställda så väl som mössan och dräkten tillhörande den nu erhållna första graden (rangen). Midtpartiet upptogs af en mottagningspaviljong, där utsökta måltider serverades för särskildt inbjudna gäster. Att beskrifva alla de sidenbrokader med och utan insydda inskriptioner, som framför denna paviljong voro upphängda, eller de antika kärl och andra kuriositeter, som voro utställda, är mer, än jag förmår. Det var dock intressant att se, hvad Kinas penningearistokrater kunna sitta inne med. — Ej underligt, att vägarna till denna skådeplats i alla fyra väderstrecken vimlade af människor under de tre dagar, föreställningarna varade. Mellan 10 och 20 tusen människor voro dessa dagar lägrade (på vagnar) framför eller rundt omkring scenerna på ett område af omkring 6 kilometers längd.

O, hvilket vimmel! Skådespelarne i de 5 paviljongerna med musikanter, spelande dag och natt, mat-, vatten-, melon-, frukt- och téförsäljare, barn och åsnor — alla läto de i korus höra sina röster. Det var i sanning icke lätt för buddistpredikanten och oss att finna en plats ej allt för långt aflägsen, där man kunde göra sig hörd.

Buddistpredikanten upphängde sina deviser — de åtta kardinaldygderna — fint textade på tyg samt dessutom målningar, framställande himmelens salighet och de osaligas pina i underjorden. Så deklamerade han och utlade sina böcker, för öfrigt alldeles obekymrad af att knappast någon hörde på. Han gjorde ju sin plikt och skulle säkerligen ej gå miste om meriter! Att vinna meriter och få ett godt namn är också hufvudsakliga motivet till dylik predikan.

Vårt lilla tält hade, ledsamt nog icke ett enda måladt bibelspråk (mitt tält, väl försedt med bibelspråk, blef näml. stulet i upploppet i T.), men ändå hade vi åhörare dagen lång. Det var dock få, som hade ro att stanna tillräckligt länge för att fatta, hvad som var den verkliga innebörden af predikan. Bröderna (10 till antalet) höllo dock modigt på, och på andra dagens e. m., då många fått sitt lystmäte på teatern, blef det mer stilla. Ett par unga män syntes särdeles intresserade och köpte flera böcker. En af dem sade efteråt till mig: »Ni predikar förståndigt. Ni går till roten med saken, så att man får se grunden till en sann lära».

Herren skall säkerligen icke låta detta utsäde blifva utan sin frukt. Bröderna syntes mycket glada öfver att ha fått göra detta arbete för Herren, ehuruväl både hettan och stinmet förtagit en del af kraften i vittnesbördet.

* * *

Vi böra vara innerligt tacksamma för Hua-djå-församlingens nit. Utgifterna för detta lilla missionsarbete betäcktes af ett öfverskott i församlingskassan efter insamling af en spannmålskollekt till hyra för utstationen. Församlingen bär hälften af hyran och missionen resten; vi ha då en del af huset reserverad för våra besök. Hela hyran går till kr. 47 pr år. I förstån således, att det är en tarflig station. Bättre dock ha det tarfligt, om man därmed kan få församlingen såsom delägare i stationen. Stora stationers utgifter kunna våra församlingar ännu icke bära.

Vi böra särskildt tacka Herren för de två trogna och pålitliga bröder, Uang och Djänn, som vi ha på stationen. De äro oss tillgifna och ha stort nit för själars frälsning. De ha också ett godt namn bland folket.

I morgon fortsätter jag, v. G., till Ué-nann och hoppas därifrån få goda nyheter att meddela eder. Till dess farväl!

»Och nu, hvad förbidar jag Herre?
Till dig står mitt hopp». Ps. 39: 8.

Den 20 augusti 1907.

Eder i Jesu Kristi kärlek
Hugo Linder.

Utdrag ur bref.

På vägen till konferensen i Shanghai besökte bröderna Berg, Bergling och fröken Anna Janzon det nyanlagda sanatoriet Chi Kung-Shan, där fröken E. Burén byggt en villa. Missionär Tjäder skrifver härom:

»Vi stego af vid stationen Sintien, och efter nära två timmars marsch uppför berget voro vi framme. Fröken Buréns hus, hvilket byggts för att bereda trötta missionssyskon en sval tillflyktsort undan sommarens hetta, har ett utmärkt läge med storartad utsikt och åtta rymliga rum. Som vi voro de första missionärer, som bodde där, invigde vi det på aftonen med bibelläsning, sång och bön. Må Herren rikligen välsigna alla, som här in- och utgå».

Evangelii segrande kraft i Uganda.

Af biskop *A. R. Tucker.*

II.

En stor förändring har ägt rum i Uganda, och vi äro fullt öfvertygade, att intet annat än Kristi evangelium har kunnat åstadkomma den. På ingen annan väg kunna vi förklara de fenomen, som vi nu se för våra ögon. Det är ett märkligt faktum, som vi nog ej uppmärksammat så, som vi bort, att i Uganda förra året icke mindre än 9,100 personer genom dopet upptogos i den kristna församlingen, och att 35 tusen döpts under de fem sista åren. »Godt och väl», säger någon, »det har blifvit en modesak att bli en kristen. Någon framstående man har gått förut, och de andra följa honom nu, såsom fåren följa sin ledare.» Mina bröder, må vi ej glömma, att det var just de tongifvande i Uganda, konungen och hans höfdingar, som gjorde sitt bästa för att utrota kristendomen, men att de misslyckades, totalt misslyckades. Ty fördenskull uppenbarades Guds Son, att han skulle nedslå djäfvulens gärningar.

Låt mig gifva ännu ett exempel på evangelii kraft att förvandla människor till hjärta och lif! För omkring sju år sedan gjordes ett försök att intränga i det länge tillslutna landet Ankole väster om Uganda. Alla föregående försök i den vägen hade varit fruktlösa. Innan vi gjorde ännu ett försök, sammankommo de kristna till förbön för saken på två hundra olika platser i landet. Då doktor Cook och jag ett par veckor efteråt stodo utanför Ankoles hufvudstad, samlades vi med våra kristna följeslagare inför nådens tron och bådo Herren välsigna vårt tillämnade försök att dagen därpå intränga i staden. Morgonen randades. Vi tågade in. Konungen och hans höfdingar med en stor skara vildar kommo oss till mötes. O, en sådan syn! Där hade vi hela denna skara framför oss på marken; sina kroppar hade de smort in med ister; på hufvudet buro de underliga hårprydnader; i den ena handen bars skölden; spjutet hade hvar och en stuckit ned i marken framför sig. Bakom krigarne sutto hemskt utstyrda medicinmän, de mäktigaste männen i Ankole. De sågo verkligen ut som djäfvulens tjänare. Jag förklarade för konungen, hvarför vi kommit, att vi voro den Högstes sändebud, och att vi nu begärde tillstånd att få undervisa honom och hans folk om frälsningens väg.

Under tre dagar pågingo underhandlingarne och striden — ty det var ingenting mindre än en allvarlig strid, som utkämpades mellan oss och dessa medicinmän, hvilka hade sådan makt öfver konungen. Småningom blef motståndet svagare, och när tre dagar gått till ända, var segern vunnen. Aldrig har jag dock i mitt missionsarbete haft att utkämpa en så het strid som under dessa tre dagar. Vi fingo emellertid tillstånd af konungen att predika och lära samt att utsända evangelister i landet. Två helhjärtade män af våra följeslagare stannade kvar. Efter vår hemkomst väntade vi ifrigt på underrättelser från dem. Snart kom meddelande om att den ene efter den andre af landets folk ville ha undervisning. Så hette det, att själfva konungen satt bland lärjungarne, sedan förste ministern och så flera af höfdingarne. Så förflöt månad efter månad. En dag infann sig konungen, åtföljd af flera höfdingar, hos evangelisten och förklarade: »Sedan du nu förkunnat oss allt detta om Jesus Kristus och hans frälsning, vilja vi säga dig, att vi ej längre tro på dessa våra amuletter. Här äro de, tag dem!»

»Nej, icke så», svarade evangelisten. »Tron I ej vidare på dem, förstören dem då inför allt folket! Toge vi dem, skulle folket säga, att vi ville använda dem för vår egen del.»

Då befallde konungen, att en eld skulle upptändas framför hans inhägnad, och midt på dagen och inför allt folket kastade han så själf alla sina dyrbara amuletter i elden. Hans förste minister och flera andra följde

exemplet. Hela dagen brann bålet, och hela dagen kom folk dit och kastade sina skyddsgudar i lågorna. Ty fördenskull uppenbarades Guds Son, att han skulle nedslå djäfvulens gärningar.

Konungen, hans förste minister och en stor mängd af folket hafva låtit döpa sig, och när jag nu sist var i Uganda, fick jag lägga mina händer på och konfirmera såväl konungen som många bland hans vilda skaror i närvaro af en kristen församling på öfver sju hundra medlemmar, församlade i en kyrka, som de infödda kristna själfva byggt.

I Uganda liksom annorstädes ha vi fått se syndare, bundna i utsväfningar och synder af alla slag, lösta från sina fjättrar och frigjorda genom tron på Jesus, och i deras lif se vi nu Kristi sinne, hans medlidande och kärlek. Detta är ej frukter af beröringen med så kallad civilisation utan frukter, verkade genom beröringen med den Allrahögste och genom hans öfversvinneliga makt, som förändrat hela deras lifsriktning, omgestaltat, renat och helgat äfven de djupast sjunkna af satans slafvar och gjort dem till lefvande vittnesbörd om den evige Gudens nåd och makt.

Närmare Gud.

Sök att komma allt närmare Gud! Ju mer du umgås med Gud, ju närmare du kommer i gemenskap med honom, dess mer skall du blifva delaktig af hans ljus. Du kan icke ställa dig i solljuset utan att blifva delaktig af solens ljus och värme. Du kan icke nalkas Herren, rättfärdighetens sol, utan att få del af hans nåds ljus och värme. Du kan aldrig med en uppriktig bönesuck vända dig till Gud utan att blifva bönhörd; du kan icke komma till Gud och vända tomhändt tillbaka. Du skall aldrig förgäfves gå till den himmelske Konungen. Sök då att lefva allt närmare Gud!

P. Fjellstedt.

Kinesiska tänkespråk.

Ädelstenen kan ej få sin rätta glans, med mindre den slipas; ej heller varder en människa fullkomnad utan genom pröfning.

* * *

Anse icke någon last så vanlig, att du därför kan tillåta dig den! Räkna icke heller någon dygd så ringa, att du af detta skäl försummar den!

Strödda missionsunderrättelser.

Från Moodys bibelinstitut skulle den 10 september 31 studenter utgå som predikanter efter två års studier. Flera af dem komma att verka på hednafältet som missionärer.

Japanerna i Chicago uppgå till omkring 600 och äro till en stor del upplysta af evangelium. De besöka i allmänhet de amerikanska kyrkorna, och några äro medlemmar i de olika församlingarna. Sedan den 18 aug. hafva de öppnat en mission på egen hand i ett trevånings stenhus, där det sjunges, bedes och predikas på japanesiska språket. Mötena ledas af M. Shimadka, en ung japan, som studerar vid Chicago universitet. Det säges, att många kineser bo vid den gata, där japanska missionen är belägen, och att äfven de önska få en sådan lokal öppnad.

För S. M. K:s missions- och bönekretsar.

Böneämnen:

För de olika grupper af infödda evangelister, som i flera distrikt genom tältmission arbeta på att nå den stora massan af folket med evangelium, att de själfva må vara beklädda med den Helige Andes kraft för sitt uppdrag; att de ej må tröttna eller uppgifvas vid de förföljelser, smädelser och umbäranden, som de måste lida; att de må få nåd att i sin förkunnelse hålla sig till sak: evangelii sanning, att det må bli till frälsning för dem, som höra; att de inför de skeptiska, högmodiga lärda må i all ödmjukhet så gifva skäl för det hopp, som är i dem, att dessas samveten beröras; att de inför den likgiltiga och slöa mängden må gifva ett kraftigt, väckande vittnesbörd; att de vid sina besök på marknader, i byar och hem må finna beredvillighet att höra och mottaglighet för budskapet.

För de opieasyler, som äro i gång på stationerna, att den allvarliga kampen med denna rysliga last må kämpas segerrikt i Herrens kraft; att många, som nu vistas i dessa asyler, må få erfara, hvad en sådan patient en gång uttryckte med dessa ord: »Pris ske Gud! Här bor Guds Ande; därför måste opiedjäfvulen lämna mig vid tröskeln, då jag här inträdde.» Bedjen, att deras vistelse på asylerna må för dem medföra verklig och varaktig frälsning! Bedjen särskildt för asylföreståndarne, att de må hålla ut i detta så ansträngande arbete, där det ej gifves ro hvarken dag eller natt!

Särskildt ville vi lägga eder på hjärtat att bedja för de kinesiska medhjälpare, som hafva sin plats i gästrummen, att de må hafva salt i sig och andlig visdom i sitt umgänge bland de besökande; att de ej må förslöas genom det enformiga arbetet utan vara friska i sin ande; att samtalen ej må blifva tomt sladder utan fyllda af sanning; att Kristi kärlek så må lysa fram genom deras personer, att stationernas gästrum i den hemlösa hednavärlden må blifva verkliga hem för trötta och behöfvande själar!

E. F.

Tacksägelseämnen ifrån fältet:

För att Herren i nåd under den i somras ovanligt svåra hettan bevarat våra syskon vid hälsa.

För den sköna tillflyktsort, syskonen erhållit i fröken Buréns sommarhem på Chi-Kung-Shan.

För den goda skörden.
För Hua-djå-församlingens nit.
För de infödda bröderna Uang och Djänn.

Stockholm. Svenska Boktryckeri-Aktiebolaget, 1907.

exemplet. Hela dagen brann bålet, och hela dagen kom folk dit och kastade sina skyddsgudar i lågorna. Ty fördenskull uppenbarades Guds Son, att han skulle nedslå djäfvulens gärningar.

Konungen, hans förste minister och en stor mängd af folket hafva låtit döpa sig, och när jag nu sist var i Uganda, fick jag lägga mina händer på och konfirmera såväl konungen som många bland hans vilda skaror i närvaro af en kristen församling på öfver sju hundra medlemmar, församlade i en kyrka, som de infödda kristna själfva byggt.

I Uganda liksom annorstädes ha vi fått se syndare, bundna i utsväfningar och synder af alla slag, lösta från sina fjättrar och frigjorda genom tron på Jesus, och i deras lif se vi nu Kristi sinne, hans medlidande och kärlek. Detta är ej frukter af beröringen med så kallad civilisation utan frukter, verkade genom beröringen med den Allrahögste och genom hans öfversvinneliga makt, som förändrat hela deras lifsriktning, omgestaltat, renat och helgat äfven de djupast sjunkna af satans slafvar och gjort dem till lefvande vittnesbörd om den evige Gudens nåd och makt.

Närmare Gud.

Sök att komma allt närmare Gud! Ju mer du umgås med Gud, ju närmare du kommer i gemenskap med honom, dess mer skall du blifva delaktig af hans ljus. Du kan icke ställa dig i solljuset utan att blifva delaktig af solens ljus och värme. Du kan icke nalkas Herren, rättfärdighetens sol, utan att få del af hans nåds ljus och värme. Du kan aldrig med en uppriktig bönesuck vända dig till Gud utan att blifva bönhörd; du kan icke komma till Gud och vända tomhändt tillbaka. Du skall aldrig förgäfves gå till den himmelske Konungen. Sök då att lefva allt närmare Gud!

P. Fjellstedt.

Kinesiska tänkespråk.

Ädelstenen kan ej få sin rätta glans, med mindre den slipas; ej heller varder en människa fullkomnad utan genom pröfning.

* * *

Anse icke någon last så vanlig, att du därför kan tillåta dig den! Räkna icke heller någon dygd så ringa, att du af detta skäl försummar den!

Strödda missionsunderrättelser.

Från Moodys bibelinstitut skulle den 10 september 31 studenter utgå som predikanter efter två års studier. Flera af dem komma att verka på hednafältet som missionärer.

Japanerna i Chicago uppgå till omkring 600 och äro till en stor del upplysta af evangelium. De besöka i allmänhet de amerikanska kyrkorna, och några äro medlemmar i de olika församlingarna. Sedan den 18 aug. hafva de öppnat en mission på egen hand i ett trevånings stenhus, där det sjunges, bedes och predikas på japanesiska språket. Mötena ledas af M. Shimadka, en ung japan, som studerar vid Chicago universitet. Det säges, att många kineser bo vid den gata, där japanska missionen är belägen, och att äfven de önska få en sådan lokal öppnad.

För S. M. K:s missions- och bönekretsar.

Böneämnen:

För de olika grupper af infödda evangelister, som i flera distrikt genom tältmission arbeta på att nå den stora massan af folket med evangelium, att de själfva må vara beklädda med den Helige Andes kraft för sitt uppdrag; att de ej må tröttna eller uppgifvas vid de förföljelser, smädelser och umbäranden, som de måste lida; att de må få nåd att i sin förkunnelse hålla sig till sak: evangelii sanning, att det må bli till frälsning för dem, som höra; att de inför de skeptiska, högmodiga lärda må i all ödmjukhet så gifva skäl för det hopp, som är i dem, att dessas samveten beröras; att de inför den likgiltiga och slöa mängden må gifva ett kraftigt, väckande vittnesbörd; att de vid sina besök på marknader, i byar och hem må finna beredvillighet att höra och mottaglighet för budskapet.

För de opieasyler, som äro i gång på stationerna, att den allvarliga kampen med denna rysliga last må kämpas segerrikt i Herrens kraft; att många, som nu vistas i dessa asyler, må få erfara, hvad en sådan patient en gång uttryckte med dessa ord: »Pris ske Gud! Här bor Guds Ande; därför måste opiedjäfvulen lämna mig vid tröskeln, då jag här inträdde.» Bedjen, att deras vistelse på asylerna må för dem medföra verklig och varaktig frälsning! Bedjen särskildt för asylföreståndarne, att de må hålla ut i detta så ansträngande arbete, där det ej gifves ro hvarken dag eller natt!

Särskildt ville vi lägga eder på hjärtat att bedja för de kinesiska medhjälpare, som hafva sin plats i gästrummen, att de må hafva salt i sig och andlig visdom i sitt umgänge bland de besökande; att de ej må förslöas genom det enformiga arbetet utan vara friska i sin ande; att samtalen ej må blifva tomt sladder utan fyllda af sanning; att Kristi kärlek så må lysa fram genom deras personer, att stationernas gästrum i den hemlösa hednavärlden må blifva verkliga hem för trötta och behöfvande själar!

E. F.

Tacksägelseämnen ifrån fältet:

För att Herren i nåd under den i somras ovanligt svåra hettan bevarat våra syskon vid hälsa.

För den sköna tillflyktsort, syskonen erhållit i fröken Buréns sommarhem på Chi-Kung-Shan.

För den goda skörden.
För Hua-djå-församlingens nit.
För de infödda bröderna Uang och Djänn.

Stockholm. Svenska Boktryckeri-Aktiebolaget 1907.